

ronn Kvalbein
bukkene brukes vel 30
638 KRISTIANSAND

Returadresse:
Holy Riders MC
v/Bent Risøy, Risøy
5955 LINDÅS
B posten
NORGE P.P. PORTO BETALT

Holy Riders MC Racing på banen

Holy Riders MC Racing har kjøpt inn en racingsykkel. Det er en Honda CBR 600 som vi ønsker skal være et lavtersktilbud til medlemmer som ønsker å starte med Road Racing. Denne sykkelen står hos HR Ytre Østfold og vi stiller den til disposisjon om for eksempel noen ønsker å ta debutantkurs på Rudskogen eller ønsker å trene litt på banen. Vi stiller også med bil for å frakte sykkelen til og fra banen og forsøker å stille med mannskap dersom det er ønskelig. Foreløpig vil det koste noen kroner å bruke sykkelen (dekkskift/olje), men på sikt håper vi å få finanser til å kunne sponse dette også.

I 2011 har sykkelen vært i bruk på Rudskogen av Benedicte Dramstad (bilde) som tok debutantkurset på banen. Dette gav mersmak! For dere som skulle være interessert i å ta debutantkurs, ta kontakt med oss i HR MC Racing. Vi vil være behjelpelige med å finne kurser og lignende. Vi har også som mål å sponse deltakeravgiften i forbindelse med et slikt kurs for medlemmene våre. Dette for å få opp antall utøvere som ønsker å kjøre for Holy Riders.

Kontakt: racing@holyridders.no

power@holyridders.no

Holy Riders MC 30 år, 1981-2011

POWER

Organ for Holy Riders MC - Nr. 1, 2011 - Årgang 29

side 14-17

Pilegrimstreffet EMC rally

JESUS
sier:

«Jeg er
veien,
sannheten
og livet.
Ingen
kommer
til Faderen
uten ved
meg.»

Joh 14,6

side 20-23

Holy Riders i Ukraina og Russland

side 10-11

Damene på MC-tur...

- På veien for Jesus -

Til England med HR Racing

- en opplevelse ein ikkje ville vert foruten!

På Santa Pod!

I Holy Riders MC Racing har vi noe vi kaller interne konferanser. Ofte blir disse lagt til ulike mål i utlandet. Siste helg i oktober 2011 stod England for tur, hvor det tilfeldigvis var løp på Santa Pod (dragrace) og fastbikesnight på ACE Café. For å få med litt kultur hadde vi også lagt turen innom Sammy Miller-museet.

I verkstedet sammen med Sammy Miller, legenden og eieren av Sammy Miller-museet.

P Tekst: Jan Eirik Spurkeland
Foto: Kjell og Vidars fotolab

Tidlig en fredagsmorgen i slutten av oktober stod en gruppe på 18 bikere på Rygge flyplass klare for take off til London. Vi var et bra team fra avdeling Sørlandet, Ytre Østfold, Oslo, Vestfold, Aust Agder, Sydvest og en hangaround fra Nordhordland.

Flytur med Ryanair er jo en opplevelse i seg selv. Her kan du få alt fra brennevin til skrapelodd. Føles litt som en gammaldags basar med innslag hele tiden, bortsett fra at på Ryanair koster alt penger. Når hjulene treffer rullebanen på Stansted flyplass utenfor London kommer fanfaren i høytaleranlegget ombord som indikerer at din tivolireise er over.

Da var tiden inne for første etappe i bil. Etter at 18 menn hadde brettet seg inn i tre utvalgte leiebiler fikk begrepet «slim fit» ny betydning for oss menn.

Møte med Sammy Miller

Turen gikk først til Sammy Miller-museet. Der fikk vi oppleve et museum utenom det normale. Over 300 restaurerte motorsykler og mye godt for et øye som elsker gammelt jern med ny maling på. Ut i besøket fikk vi både egen oppstart av to sykler som vi selv valgte ut og møte med legenden og eieren av museet, Sammy Miller.

Ut i fra mannlige følelser som ble delt i gruppen kan vel ein sei at besøket var vellykket. Kjetil Fuhr skulle ikkje vaske seg meir (etter klem fra Sammy) og Olav Røyneberg ble nesten ansatt i verkstedet. Problemet var at Olav snakket for mye så han fikk sparken etter kort tid.

Et museum utenom det vanlige med over 300 restaurerte motorsykler. Kjetil skulle ikkje vaske seg meir (etter klem fra Sammy) og Olav ble nesten ansatt i verkstedet...

ACE Café - den lokale restauranten vi pleier å spise på.

ACE Café

Etter cirka 50 tvilsomme feltskift, noen feilkjøring og litt køkjøring var vi klar for ACE Café i nærheten av London. På ACE Café var det fastbikesnight. Så kvelden ble ingen nedtur for en litt sliten gjeng. Vi fikk egen bordplassering borte ved helgens Halloween-utstilling, noe innehaveren kom og beklaget senere på kvelden da han så hva vi hadde på ryggen.

Hotellet i Luton ble en velfortjent kvilepause. Lørdagen begynte med ein flott frokostbuffet og påfølgende røverhistorier i kaffikroken på hotellet.

Santa Pod

Neste stopp, Santa Pod! En kjempe stor lekeplass for motorsportinteresserte. Eg kan nevne følgende kategorier som var i farta: ATV, monstertruck, stuntbiler, rakettmotorsykler, raketlastebiler, topfuel dragster, drifting, motorcross, fallskjermhopping, kjøring i silo med motorsykel, brannbil på bakhjulene, motorsykler på firehjuling og bakhjul, turbinkjøretøy, og mye mer. Vanskelig å beskrive en slik dag. Bibelen sier noe om at det er så godt i himmelen at vi ikkje kan forestille oss kor godt det er. Santa

Pod vil bli det samme for dere motorsportinteresserte som ikkje fikk oppleve det. Dagen går mot slutten og en sliten gjeng legger seg og tar en velfortjent kvil på hotellet. Det er forøvrig lagt ut video fra denne turen på YouTube.

Skrotnissemarked

Søndag var skrotnissedag. Elite-skrotnissene stod tidlig opp for å sikre seg den beste driten på et lokalt skrotnissemarked for gammalt stål. Den siste bilen av tre tok en velfortjent rolig morgen og nøt frokosten. Etter noen timer i bil, mye skrot og sosialt samvær var vi klare for å returnere med «tivolireiser» Ryanair til Rygge igjen.

Ny tur i 2012

Dere som håpet på å få hjem en uthvilt mann, så tok dere skikkelig feil. En tur med Holy Riders Racing er beinhardt, men en opplevelse ein ikkje ville vert foruten! Takk Gud for beskyttelse over oss

Fastbikesnight på ACE Café London...!

Nå som Power er tilbake har vi i HR MC Racing kommet fram til at det er på tide med et innlegg i bladet igjen. En del av dere fikk litt info på klubbens årsmøte på Bru da en bra redigert dokumentar med to skjeggete typer ble vist på storskjerm. Noen er kanskje sugen på mer info, mens andre synes racing er en totalt unyttig syssel. Uansett her er en liten oppdatering.

P Av: Kjell Magne Kampenes

Å være synlige i motorsportmiljøet...

Holy Riders MC Racing ble startet på grunnlag av en visjon om å bli mer synlige i motorsportdelen av MC-miljøet. Her er det en gruppe mennesker som er MC-interesserte, men som vi ikke når med budskapet om Jesus på vanlige MC-treff og andre arenaer som vi er aktive på.

For at medlemmer i Holy Riders MC skal kunne kjøre løp og løse ut lisenser for klubben så er vi registrert som klubb hos NMF (Norges Motorsport Forbund). En del av målet med HR MC Racing er å legge til rette for de som vil drive motorsport innen de ulike grenene enten det er motorcross, dragrace, roadracing, etc.

Arrangør av Street Legal 7 år

Det vi har drevet mest med de siste årene er å arrangere Street Legal dragrace. Vi har løst de nødvendige lisenser for dette og har arrangert Street Legal tre år på Dagali og fire år i Fredrikstad. Dette har blitt en stor suksess og vi har samlet ca 600 tilskuere rundt dette arrangementet hvert år. De årene vi har arrangert dette i Fredrikstad har det vært i samarbeid med Chopper Freaks MC, en lokal bikerklubb i Østfold. Dette samarbeidet har vært veldig positivt. Forrige Street Legal i Fredrikstad var i 2010. Da kom det deltakere helt fra Trondheim ens ærend for å kjøre hos oss.

I 2011 har vi dessverre av ulike grunner ikke fått arrangert Street Legal. Det har vært et negativt fokus på MC-miljøet i Fredrikstad både fra myndigheter og media, slik at det ble vedtatt å legge ned Planke MC. Dette er et arrangement som Holy Riders Ytre Østfold har vært delaktig i sammen med de andre MC-klubbene i området og som har blitt arrangert på torget i Fredrikstad samme dag som Street Legal. Med den oppslutningen av folk som har kommet på Planke MC har det vært en god drahjelp for oss både når det gjelder deltakere og publikum. På bakgrunn av dette valgte vi ikke å satse på Street Legal i 2011. Vi tenker at det er bedre å gi seg på topp slik at folk har et godt inntrykk av arrangementet til vi får muligheten til å arrangere dette igjen.

Det er fantastisk å få være med på et slikt arrangement som trekker så mange mennesker og som vi har hele regionen på. Vi har vært privilegert og fått mye hjelp av Holy Riders-medlemmer fra fjern og nær som har stilt med kaffetelt og sørget for kaffe og BikerBibler til dem som ønsket det, og vært tilgjengelige for samtaler under hele arrangementet. En stor takk til dere som bidro der!

Interne konferanser i utlandet

I HR MC Racing har vi noe vi kaller interne «konferanser». Ofte blir disse lagt til ulike mål som for eksempel Spania i 2009 der vi fikk med oss sesongavslutningen på Moto GP i Valencia. Se reportasjen fra England på disse sidene!

Når det gjelder sightseeing så kan vi

skilte med at vi får stort sett sett det som er å se av attraksjoner fra vinduene i bilene på vei mellom de ulike målene. Når det gjelder shopping så la vi forrige gang ruta innom en forhandler av Triumph slik at en av deltakerne kunne få kjøpt seg en Speed Triple. Ellers så er det satt av en halvtime til shopping på flyplassen for avgang. Dette er turer - eh, jeg mener selvfølgelig konferanser - som er vel verd å få med seg, for om jeg så må si det selv, så er vi en knakende god gjeng i Racinga.

Les mer på baksiden av bladet om Road Racing, og s. 13 om grasrotandelen!

This is an emergency!

We're crying for them - come back home!

Annes redaksjonshjørne
power@holyridders.no

I 1981 ble Skjærgårdsgospel, Kristen Idrettskontakt (KRIK) og Holy Riders etablert. Gratulerer med 30-års jubileum! Det unike er at disse tre pionérorganisasjonene har i alle år favnet et mangfold av mennesker med tverrkirkeleg bakgrunn og et fokus på Jesus. Det er ingen tvil om at mange kristne artister, idrettsutøvere og HR-medlemmer har vært med på å skape historie og betydning for mennesker gjennom alle disse årene. Jeg vet bare selv hvor mye kristen musikk har preget mitt liv og inspirert meg til å fortsette på veien med Jesus, og hvor berika og utfordra jeg er blitt gjennom tjenesten i Holy Riders.

På 1980- og 90-tallet var PETRA verdens mest populære kristne rockeband. De var med på å skape grunnlaget for en kristen plateindustri og har solgt utrolige 10 millioner plater. Konserten de hadde på ARENA (arr: KRIK) i august 1987 kan jeg aldri glemme. Det var 5 tusen ungdommer til stede, og jeg stod lengst fremme ved scenen. Det er underlig å tenke på at min kommende mann Alfred jobbet back stage da, men jeg traff han ikke før 4 år etter. På en av Petra-konsertene så jeg en jeg gikk i klassen med på videregående. Dagen etter kom han på skolen og fortalte han

hadde blitt en kristen. Etter videregående vet jeg ikke hvilken vei han valgte. Men jeg så han igjen på et par MC-treff noen år senere. Hvis jeg en gang får mulighet til å treffe han igjen vil jeg si til han at han er så uendelig høyt elsket av Gud.

I 2005 ble Petra lagt ned etter 34 år med konserter og turnéliv. Men så begynte noe nytt å skje i 2010. Vokalist Greg X-Volz tar kontakt med Bob Hartman og deler at han tror Gud fremdeles har en plan med bandet. De hadde en misjon den gangen og de har det nå: «Back to the rock tour 2011» startet i Australia, og 9. juli stod de på hovedscenen på Skjærgårds Music & Mission Festival på Risøya. Det var en godt voksen folkemengde blant de 5 tusen til stede som fremdeles husket tekstene på alle sangene, men der kanskje noen av dem hadde sklidt litt bort fra troa. Denne kvelden tror jeg mange opplevde frelsesfryden på nytt og fikk et nytt møte med Jesus. Det var trossstyrkende å være der! Så kom kveldens siste band fram på scenen, lovsangsrockerne Leeland, og jeg må bare si: «I was blown away...» Guds nærvær berørte oss på dypet gjennom mektige tekster og en oppløftende musikk. Det var spesielt en sang som gikk rett inn i hjertet mitt «Tears of the Saints», som handler om at det er mange bortkomne sønner der ute som vi ber for om å komme hjem igjen.

Det står i Ordet at de som sår med tårer, skal høste med jubelrop. (Salme 126,5) Vi er på mange måter i dag i en kritisk situasjon der frafallet er stort, men Gud vår Far kaller mennesker til å vende om og komme hjem igjen... Gud elsker deg så uendelig høyt! «...Da han ennå var langt borte, fikk faren se ham, og han syntes inderlig synd på ham. Han løp sønnen i møte, kastet seg om halsen på ham og kysset ham.» (fra Luk 15)

Holy Riders MC - 30 år! All ære til Gud vår Far for at vi får stå i denne tjenesten! Arbeidet bærer frukt - mennesker møter Jesus og velger å følge Ham! Fremdeles har vi en misjon og et løp å fullføre. La oss være der og lede mennesker inn på hjemveien... Jesus sier: «Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.» (Joh 14,6) Turn to Jesus - He'll bridge the gap!

Jeg håper og ber om at bladet Power er til inspirasjon, og kan være et verktøy i Guds hånd til å nå hjertet til deg som leser det!

Anne Skaiå

Innhold:

Til England med HR Racing
v/Jan Eirik Spurkeland s. 2

Å være synlige i motorsportmiljøet
v/Kjell Magne Kampenes s. 2

Annes redaksjonshjørne:
This is an emergency!
We're crying for them - come back home!
v/Anne Skaiå s. 4

Presidentens hjerte:
Klubb og tjeneste
v/Rune Enstad s. 5

Venke og Ivar deler sin historie...
v/Anne Skaiå s. 6

Damene på MC-tur
v/Siri O. Fuhr s. 10

Sentralstyret informerer
v/Vidar Johnsen s. 12

The President's heart:
Club & Ministry
Translation: Vidar Johnsen s. 13

Støtt HR Racing med grasrotandelen
v/Kjell Magne Kampenes s. 13

Seminar/Pilegrimstreffet/EMC rally
v/Ivar Etnan s. 14

A huge international family
v/René Changuion s. 16

Post rally tour
v/John Gunnar Kogstad s. 18

HR etablert i Moskva, Sibir og Ukraina
v/Vidar Johnsen s. 20

Tanker og hendelser i fra en sommer...
v/Kjetil Fuhr s. 24

HR Racing på banen / Road Racing
v/Kjell Magne Kampenes s. 28

Kontakt:
sorlander@holyridders.no
+47 924 32 374

Presidentens hjerte
(English version p. 13)

Klubb og tjeneste

Power er tilbake etter en lang pause, og det er ingen tvil om at det har vært savnet som et organ til å binde klubben sammen. Med reportasjer fra arbeidet vårt både i inn og utland har dette vært en inspirasjonskilde i mange år. Fast spalte i dette bladet er altså dette som kalles «presidentens hjerte» Her er det meningen at jeg skal få dele noe av det som ligger meg på hjertet, og som berører det arbeidet vi står i.

Først et lite tilbakeblikk: Sesongen som ligger bak oss har bydd på sterke opplevelser og store utfordringer. Det gjør seg for eksempel ikke selv å arrangere et treff der man venter mellom 500 og 1000 deltakere fra hele Europa. Mange har vært i sving slik at Pilegrimstreffet/EMC ble et treff vi sent vil glemme. Selv har jeg fått tilbakemeldinger fra mennesker som beskriver dette som det beste de har opplevd «de siste 16 årene». Mange er veldig takknemlige for det som ble formidlet gjennom våre venner fra Sør-Afrika, både i forkynnelse og tilbedelse. Vi vet at flere fikk et fornyet møte med Jesus, og for noen betydde både seminaret i forveien, og selve treffet, et vendepunkt for livet.

Det er veldig mye som har skjedd siden bladet sist gikk i trykken, både i inn og utland. Det som ligger meg mest på hjertet denne gangen, er noe om hvordan vi ser på oss selv, hvilken identitet vi har og hva vi vil med arbeidet i HR. Vi er definert som en klubb, og hette tidligere Holy Riders MC-Club. For noen år siden ble klubbnavnet borte, så nå heter vi bare «MC».

Klubben vi går i, eller tjenesten vi står i...

For en tid tilbake var jeg i en avdeling der følgende ble sagt: «For meg og kona (han sa navnet) er ikke Holy Riders bare en aktivitet vi er med på en kveld i uka, men en tjeneste vi står i hver dag hele uka. Det er livet vårt... Vi skal se at mennesker blir frelst.» (Fritt gjengitt) Dette var musikk for mine ører. Vi har snakket mye om klubbmentalitet og tjeneste, eller Guds Rike mentalitet. Å være medlem i en klubb kan i utgangspunktet oppleves uforpliktende, mens å stå i en tjeneste, innebærer noe mer. Da snakker man om et kall, og en bevissthet om at man er ikke her bare for å ha et medlemskap og tilhørighet, men for å fylle en funksjon! Det er heller ikke snakk om bare en menneskelig funksjon, men en plass som har med Guds Rike å gjøre. Det er veldig forskjell på å tenke: Klubben vi går i, eller tjenesten vi står i...

Når Sigrun og jeg begynte i HR, var vi nok i starten veldig opptatt av miljøet og fellesskapet, det å kjøre på tur sammen, osv. Etter hvert vokste dette fram til å bli mer enn et klubbmedlemskap, nemlig en tjeneste der vi ser oss selv som en del av et fellesskap som har et oppdrag: Å hjelpe våre MC-venner inn i et levende fellesskap med Jesus Kristus. Ikke minst har kontakten med CMA Sør-Afrika inspirert oss til å se hvilket oppdrag Gud har kalt oss til: Å vinne bikere for Kristus, «One heart at a time...».

Vi skal fortsatt tillate hverandre å komme inn i klubben med forskjellige ønsker og utgangspunkt, men det er en klar målsetting at du som medlem vokser inn i mer enn et medlemskap, og finner din plass i HR der du får bruke de gaver Gud har gitt deg. Det er forskjell på gaver, men Ånden er den samme, sier Paulus. Det er bare en ting Den Hellige Ånd vil, dypest sett, og det er at mennesker skal se og erfare den store gaven evangeliet er, og få et levende forhold til Jesus Kristus som Frelser og Herre! Vær velsignet i tjenesten!

Rune Enstad
<http://hrpresident.blogspot.com>

POWER

Organ for Holy Riders MC

Holy Riders MC, stiftet i 1981, er en tverrkirkeleg misjonsorganisasjon i form av en motorsykkelklubb med rundt 350 medlemmer fordelt på 14 avdelinger i Norge, 3 avd/grupper i Sverige og ca 9 avd./grupper i Tyskland som er eget nasjonalområde. Vi har også medlemmer i Russland og Ukraina. Vår målsetting er å spre evangeliet om Jesus som Frelser og Herre i og rundt MC-miljøet. Klubben er åpen for alle, men for å bære klubbens ryggmerke stilles egne krav til bl.a. fartstid og et markert kristent standpunkt.

Klubbens hovedadresse
Holy Riders MC
Modalveien 8, 3215 SANDEFJORD
epost: info@holyridders.no
organisasjonsnr: 979 446 802
klubbkonto, Norge: 9365.05.79060
klubbkonto, Sverige: 5702-1511

Klubbtelefoner
President: Rune Enstad
tlf.: 997 34 922
epost: president@holyridders.no
Visepresident: Bent Risøy
tlf.: 997 00 884
epost: visepresident@holyridders.no

Medlemskontor og abonnement
Medlemssekr.: Bent Risøy
tlf.: 997 00 884
epost: medlem@holyridders.no

Medlemskontingentkonto: 9365.05.79095
Adresseendring meldes avdelingsleder. Medlemskap:
Kr 1100 pr/år (ektefelle kr 550) + evt. lokal kontingent.

Power
Ansv.red.: Magnus Skartveit
tlf.: 412 07 873
Redaktør: Anne Skaiå
tlf.: 924 32 374
epost: power@holyridders.no
Trykk: Bjorvand & Skaropde AS

Internett
Webmaster (teknisk): Vidar Solberg
tlf.: 958 68 493
epost: webmaster@holyridders.no
Offisiell webadresse for HR:
<http://www.holyriders.no/>

Kaffetelt, epost: kaffetelt@holyridders.no

HR MC Racing
Leder: Arild Brudeli
tlf: 900 27 585
epost: racing@holyridders.no

Gavekonti
Klubb-gaver: Klubbens hovedkonto (se 1. spalte)
BikerBibel-prosjektet: 3632.51.73577
Lønngs-gavefond, Power: 9365.05.79109
Lønnskompensasjon, HR: 9365.05.79117

Forsidebilder:
Lovsangsbandet m.fl. på Pilegrimstreffet/EMC rally 2011
(foto: Skaiå). Ingunn Frustøl (foto: Skaiå). Bakgrunnsbilde av Prekestolen (foto: Rune Enstad).

Bakside:
Benedicte Dramstad (foto: Carl-Erik Gjermundsen)

Venke og Ivar ble kjent gjennom felles venner. Ivar hadde vært med i HOG siden 2002/03. På motorsykkelens dag i Kristiansand i 2007 møtte han en person han ikke hadde sett på mange år. Det var Svein Arild Reiersølmoen som hadde gått i klassen over ham på Fjære ungdomsskole. Her ser Ivar han igjen på torget i Kristiansand med Holy Riders Aust-Agder på ryggen og en Gold Wing utstilt full av BikerBibler. Først gikk han og Venke rett forbi, men så brøler Svein Arild «hallo Ivar». Ivar ble nysgjerrig. De ble invitert ut på middag den lørdagen og på klubbkveld i uka hos Aust-Agder-avdelingen som da holdt til på Grimstad MC sitt klubbhus. Dette var starten på noe de ikke ante dimensjonen av da.

Venke og Ivar deler sin historie...

P Av Anne Skaia

Den 3. juni 2008 arrangerte Holy Riders Sørlandet den første pizzakvelden i Søgne der MC-venner i distriktet ble invitert på gratis pizza. Det ble fullt hus og utenfor spisestedet stod over 90 motorsykler parkert. Ivar og Venke hadde hengt med litt i Holy Riders det siste året og kom stolte til Søgne denne tirsdagskvelden. Nå skulle de gifte seg om noen dager. De strålte! Og Svein Arild skulle sammen med Rino Rudsløi være med å vie dem.

Vielse på HOG-treffet i Arendal

Bryllupsdagen var 13. juni 2008 og stedet var HOG-treffet på Kanalplassen i Arendal. Samtlige av medlemmene i Holy Riders Aust-Agder var med på vielsen og kom med gave. «Det var stort!» sa Ivar. På treffet kunne folk komme inn og se på

syklene. Ivar og Venke fikk i oppgave å sitte vakt denne bryllupskvelden. Senere skulle Venke gå i båten som de hadde der. Da ser hun plutselig en mann som ligger i vannet med hodet ned. Det var mannen fra nabobåten. Hun fikk tak i noen andre som løftet ham opp på land og sendt ham med ambulansen. Det gikk bra. Venke reddet livet til denne mannen.

«Dette første året var helt fantastisk,» uttrykker Ivar. «Jeg hadde endelig funnet den jenta jeg var så glad i. Vi var så like og hadde det så godt i ekteskapet. Et godt vennskap og felles MC-interesse hadde vi også.» «Jeg møtte virkelig den store kjærligheten,» sier Venke overbevisende. De har begge tøffe erfaringer fra tidligere.

Det var noe med Holy Riders-folkene de var nysgjerrige på. «Vi ble møtt med en godhet, vi var søkende, og dette var noe vi ville prøve. Jeg husker da vi begynte å vanke i klubben. Vi var da begge helt tydelig på det at vi kunne kanskje bli medlemmer, men ryggmerket - aldri!» sier Ivar.

Den 3. juni 2009 smalt det

På motorsykkelens dag i Kristiansand i mai 2009 møtte Alfred Skaia et lykkelig ektepar på H-DOCN sin stand. Venke tilbyr sjokoladecake og sier: «Du skal vite vi kommer på pizzakvelden. Det er årets happening for oss!»

Men Venke nådde aldri fram til årets happening dette året. To uker før pizzakvelden smalt det! Hun hadde vært på sykehuset i Kristiansand og tatt MR-undersøkelse av skulderen og var på vei hjem. Hun kjørte sykkel. Venke var i ferd med å kjøre forbi noen biler på en slette, da den fremste bilen plutselig svingte til venstre og dermed kjørte hun rett inn i bilen. Hun ble alvorlig skadet. Slo hodet kraftig i et skilt og beit av seg halve tunga så blodet rant ned i lungene. Det var så kritisk at hun var nær ved å ha blitt erklært død på stedet.

Den dagen, 3. juni, var Ivar på jobb og ser plutselig et legehelioper som flyr mot Kristiansand. Da kjente han plutselig en vanvittig frykt inni seg og tenkte at nå er det noe galt. Han kjørte hjemover med lastebilen. Da han var to hundre meter fra huset ringte telefonen og de spurte etter Ivar

*«Nå må du be! Nå må du be! For nå holder Venke på å dø..»
Venke ble fraktet med luftambulans til Ullevål sykehus. Hun reiste, mens Ivar satt igjen på en benk med en sekk full av oppklippet og blodig MC-tøy.*

Hansen, for det gjaldt Venke. Hun hadde vært utfør en ulykke. Ivar måtte komme. Han måtte komme fort. Han kastet seg inn i den gamle Mercedesen og ringte Svein Arild på veien og skrek i telefonen: «Nå må du be! Nå må du be! For nå holder Venke på å dø..» Ivar visste hun hadde krasjet på Tveit. Han skalv i bilen. Vel framme ved ulykkesstedet kom politiet bort til ham og sa: «Er du mannen?» «Ja, det er meg.» «Kom, vi skal kjøre deg!» Så bar det inn i politibilen med blålys mot sykehuset. Da vi kom frem, var Venke allerede på operasjonsbordet. Det følte lenge å vente.

Etterpå ble Ivar med i prosessen og fikk lagt henne på båra til helikopter. Venke ble fraktet med luftambulans til Ullevål sykehus. Hun reiste, mens Ivar satt igjen på en benk med en sekk full av oppklippet og blodig MC-tøy. Ivar var bevisst på at han ikke skulle drive med råkjøring til Oslo, for nå kunne ikke han gjøre noe mer. Han kjørte inn dagen etterpå, og ringte sjefen sin og sa at han var nok tilbake i jobb om 3 uker. Men det skulle ta mye lengre tid enn som så...

Ivar tenkte med seg selv at dette med pizzakvelden hadde de tenkt på så lenge at det skulle de, så Ivar tok på seg MC-jakka og reiste alene fra Ullevål til Søgne for å være med på pizzakvelden i Høllen, tirsdag 16. juni. Der ble han møtt av mange MC-venner som lurte på hvordan det gikk med Venke, og han fikk høre fra

noen at de ba for henne. Denne kvelden var spesiell da Holy Riders også hadde besøk av MC-venner fra Sør-Afrika og pastor René Changuion delte en hilsen der, og tidligere president i HR MC Harald Vatne hadde vitnesbyrd.

Det var da jeg traff Gud

Venke lå bevisstløs i fem uker på Ullevål og mer eller mindre i koma lenge etter det... *Hvordan hadde du det egentlig i den perioden du ikke fikk kontakt med Venke, Ivar?*

«Han så og kjente pulsen min.» skyter Venke inn. «Det var jo da det var på det verste at jeg traff Gud!» sier Ivar. «Jeg var hjemme da jeg fikk telefon fra Ullevål sykehus, og ble fortalt at det ikke fantes noe håp for Venke. Da kjente jeg at

jeg orket ikke mer. Jeg kjente frykt. Jeg kjente angst. Alt bare drog meg ned. Jeg taklet det ikke og tenkte at nå går jeg og tar livet mitt. Den følelsen var så vond. Jeg så ikke lyst på noen ting. Mens jeg lå der på gulvet var det nesten som i Donald. På den ene skulderen var det en svart figur og på den andre skulderen en annen, så holdt de to på å krangle... Men det går jo an å prøve Gud, var det noe som sa inni meg. Du kan prøve å be. Så tenkte jeg at det kan jeg jo prøve. Jeg har ingenting å tape. Jeg var helt ferdig og måtte bare prøve. Så ba jeg til Gud: «Hvis Venke får overleve, så skal jeg love å følge deg!» Momentant etterpå kjente jeg at frykten forsvant. Jeg kjente inni meg at dette skal gå bra. Det var helt merkelig. Jeg ble løfta opp på beina igjen. Dette er helt ufattelig! Men da skjønnte jeg

forts. neste side!

To forandra liv på veien for Jesus

«Venke hadde en dragnig til motorsykler. Vi var rundt og så på sykler og jeg så at Venke frydet seg. Da tenkte jeg: Kan Venke, så kan jammen mæ æ au!»

Venke og Ivar kom stolte til Pizzakvelden i Søgne i juni 2008. Nå skulle de gifte seg om noen dager.

«Jeg taklet det ikke og tenkte at nå går jeg og tar livet av meg. Den følelsen var så vond. Jeg så ikke lyst på noen ting. Mens jeg lå der på gulvet var det nesten som i Donald. På den ene skulderen var det en svart figur og på den andre skulderen en annen, så holdt de to på å krangle... Men det går jo an å prøve Gud, var det noe som sa inni meg. Du kan prøve å be. Så tenkte jeg at det kan jeg jo prøve. Jeg har ingenting å tape. Jeg var helt ferdig og måtte bare prøve. Så ba jeg til Gud: Hvis Venke får overleve, så skal jeg love å følge deg! Momentant etterpå kjente jeg at frykten forsvant. Jeg kjente inni meg at dette skal gå bra. Det var helt merkelig. Jeg ble løfta opp på beina igjen. Dette er helt ufattelig! Men da skjønnte jeg at her er Gud virkelig til!»

at her er Gud virkelig til! Det var altså så sterkt det som skjedde på gulvet den dagen. Jeg visste at folk ba for Venke. Jeg visste de ba for henne på Pilegrimstreffet på Kvam noen uker etter ulykken. Men jeg hadde hele tiden sagt at dette er bare tilfeldig. «Men så var det gudfeldig,» skyter Venke inn. «Etter hvert så jeg hvor konkret Gud virket gjennom bønner. Da tenkte jeg at det finnes virkelig en Gud, og dette er blitt bekreftet for meg gang på gang. Jeg har kjent på kroppen hva Gud har gjort med meg. Det er så sterkt inni meg. Og jeg er så overbevist om at Gud er til. Jeg har nå et fundament som ingen andre skal få ta fra meg.»

Ivar bodde hos broren sin på Lillestrøm, mens han var hos Venke på Ullevål sykehus. Den første måneden kom det inn en skadd MC-fører nesten hver dag. Ivar fikk snakket med mange av de pårørende. Han døpte stedet om til «dødens forgård». Det var flere der som aldri kom ut igjen. Det ble noen lange uker. Så forteller han at plutselig begynte det å skje noe med Venke. Han satt som regel og holdt hånda hennes. Etter hvert holdt hun fast i ringfingen hans. Han tok av giftingen og gav den til henne og hun holdt den hele kvelden. Det var det første tegn til konkret liv. Du verden for et liv! Dagen etter gav han ringen til henne igjen. Så mistet hun den på magen, men tok den bare opp med hånda si igjen.

Det var ikke en ting i livet jeg ikke skulle takle

«Du er en tålmodig mann, Ivar!» sier jeg rørt. «Det er ikke rart at jeg beundrer ham,» sier Venke med et stort smil. Ivar forteller: «I mitt første ekteskap mistet vi to barn. Første jenta var dødfødt. Det var i 1985. Så fikk vi en gutt som var veldig dårlig da han ble født. Han ble kjørt til rikshospitalet i Oslo. Det var traumatisk. Han var så dårlig at legene valgte å slå av maskinen. Da tenkte jeg at jeg skal i alle fall holde den lille gutten min til det ikke er mer liv. Jeg kom igjennom alle de timene – jeg tror det var 8-9 timer jeg satt og holdt han den siste dagen. Han levde i 9 dager. Da jeg hadde gått igjennom dette så fikk jeg en slik vanvittig greie innover meg de neste tjuve årene at det var ikke en ting i livet jeg ikke skulle takle. Jeg fikk en sterk selvgodhet og nesten brillierte med at jeg skulle takle alt. Da var det veldig opprivende dette med Venke da jeg lå på gulvet der i min egen svakhet. Det var sterkt å kjenne at midt der i min egen lille kraft som jeg hadde drømt om var så stor i alle disse årene, var det EN som tok tak i meg og satte meg på beina igjen og sparket meg videre i livet. Det var spesielt! Det er en veldig dimensjon fra det

jeg var igjennom tidligere og hadde surfet på gjennom livet og til det jeg erfarte nå med Gud.»

Da kom livet tilbake

Venke ble fraktet tilbake til Kristiansand og havnet på nevrologisk avdeling. Den 17. september ble hun flyttet til Birkeland sykehjem, for de mente det var bedre for henne der. Ivar ville ikke ha Venke på noe sykehjem. Han var i møte med kommunen, men så ringte ordføreren og sa at han skulle sørge for at Venke hadde det greit. De var vanvittig flinke til å ta seg av Venke på Birkeland. Hun kunne selv ikke huske noe før i november, 5 måneder etter ulykken. «Da kom livet tilbake,» sier Venke. «Jeg er veldig glad for at jeg overlevde. Jeg tror det begynte en forvandling i meg mens jeg lå i koma. Jeg takker Jesus hver dag.»

Ivar fortsetter: «Gjennom denne tøffe tiden leverte Holy Riders en slik vanvittig menneskelighet og godhet, at det var ingen tvil for oss at vi skulle dit. Jeg synes samtidig det var litt vanskelig å være med i en MC-klubb uten sykkel. Da jeg var hos Venke på Ullevål ringte jeg til H-D forhandleren i Arendal hvor sykkelens min var på service og sa at de kunne bare trille den fra verkstedet og inn i butikken og sette tilsalg på den. Jeg solgte alt. Det var derfor en prosess å skulle begynne å tenke på å søke om undermerke. Jeg var ikke helt klar for det med det første. Men jeg synes miljøet og menneskene var så fascinerende. Det var godt å være der. Faktisk møtte vi mange i klubben som hadde opplevd tøffe ting og det var fint å bare kunne være sammen med slike mennesker. Mange med en enorm livserfaring. Masse levde liv.»

På pizzakvelden i 2010 på Bageriet i Søgne møtte de trofast opp. Venke er blitt 80 % medisinsk invalid. Jeg husker jeg fikk en god klem av henne og jeg spør hvordan det går. «Vet du,» svarer hun. «Det beste med ulykken er at jeg ble en kristen og fikk Jesus i hjertet mitt!» Hun sier det med en slik overbevisning og tydelighet at noen av dem som står rundt snur seg og ser på henne med beundrende blikk. Jeg er ikke i tvil om at hun mener det hun sier.

To forandra liv på to hjul igjen

På Holy Riders årsmøte på Bru i februar 2011 kom Ivar og Venke med undermerke. Da delte Venke med meg at hun kjente hun var blitt minnet av Gud om å søke om å få ryggmerke på årets Pilegrimstreff på Kvam.

«Jeg hadde egentlig sett så masse elendighet på Ullevål sykehus at jeg tenkte at dette med sykkel tørr jeg bare ikke mer.

Vi hadde kjøpt oss en sportsbil, en BMW Z4, som skulle være plaster på såret. Men jeg merket at Venke hadde en dragning til motorsykler. Vi var rundt og så på sykler og jeg så at Venke frydet seg. Da tenkte jeg: Kan Venke, så kan jammen mæ æ au!»

På årets pizzakveld i Høllen 14. juni kom Venke og Ivar på ny sykkel! En H-D Electra Glide Ultra - 100-årsjubileumsutgaven! Og det var første gang de kjørte sykkel igjen siden ulykken for 2 år siden. «Det var helt spesielt,» sier Ivar. «Det var stort! Masse MC-folk og mange inntrykk. Det var godt å treffe igjen venner. Og at arrangementet ble så vellykket frydet vi oss over.» Alfred hadde på forhånd spurt Venke og Ivar om han kunne dele historien om dem på pizzakvelden. Det kunne han. Ivar hadde sendt Alfred en sms tidligere på dagen om at han ikke måtte glemme å få med det han hadde sagt til Gud: At dersom Venke overlevde så skulle han love å følge Jesus! Det ble et mektig vitnesbyrd. Og mange kom etterpå og ville prate. Linda Dahl sang to sanger av gruppa Casting Crown, *East to West* og *Who am I*. Gud fikk rørt ved mange hjerter den kvelden.

Hva er den største forskjellen fra det livet dere levde før og det livet dere lever nå?

«Forskjellen er jo enorm, fordi vi opplever at det er noe mellom himmel og jord som vi ikke trodde på før. Da vi opplevde at Gud løftet oss opp fra fortapelsen og fortvilelsen, kjente vi at dette virker og at Gud er til. Det er veldig spesielt. Og når vi nå går videre i livet vet vi at Gud er med - Han er alltid med oss - og vi har et fundament å stå på. Ikke mitt eget svake fundament som jeg trodde var så vanvittig sterkt. Dette er forskjellen. Det er godt å gå sammen med Gud. Det er en trygghet i hverdagen, selv om hverdagen mange ganger er tøff.»

Venke og Ivar Hansen

Alder: Venke (46) og Ivar (48)

Sivilstatus: Venke og Ivar giftet seg 13. juni 2008. Venke har 4 barn (28, 25, 19 og 15 år) og et barnebarn (3 år) og venter enda et barnebarn. Ivar har 2 barn (22 og 9 år).

Bosted/opprinnelig fra: Bor på Søre Herefoss (nord for Grimstad). Venke er opprinnelig fra Lauvsland på Finsland og Ivar fra Fevik.

Yrke: Venke er bussjåfør (har lappen på alle kl), har vært kafearbeider på Evje, barnepasser og jobbet på Lolandsheimen. Ivar er lastebilsjåfør og har tidligere 5-års yrkeserfaring som kirketjener i Fevik kirke fra da han var 19 år.

Sykkel: Venke tok MC-lappen i 2008 og hadde en H-D Sporster. Ivar har hatt lappen på sykkel siden 1997 og hadde en H-D Electra Glide. Kjører i dag en H-D Electra Glide Ultra - 100-årsjubileumsutgaven!

Menighet: Misjonskirken i Grimstad

Klubb: Medlem i Holy Riders MC avd. Aust-Agder siden 2010.

I tjeneste for Jesus

Nå går de i Misjonskirken i Grimstad. Ivar hadde tidligere gått i speideren der og det ble naturlig for dem å melde seg inn i denne menigheten. De har også veldig lyst til å være med på et Alpha-kurs, for å bli enda mer grunnfestet i troa på Jesus.

På Pilegrimstreffet 2011 på Kvam ble 30-årsjubileumet til Holy Riders MC feiret med europeisk EMC rally og internasjonalt besøk fra fire verdensdeler. I forkant av treffet var det seminar og undervisning ved René Changuion og sønnen Ramon. Ivar og Venke satt på første rad og ville ikke gå glipp av noe. «Jeg hadde aldri forventet at det skulle være noe i nærheten av dette!» sier Ivar. «Fra første minutt

kjente jeg det var skikkelig føde. Vi måtte bare ha med oss alt.» En av kveldene på treffet stod Ivar og Venke på scenen, delte vitnesbyrd og mottok ryggmerket. «Jeg grudde meg til å stå på scenen foran så mange mennesker, men jeg ba og bare heiv meg utpå vannet...» sier Ivar. Det var ei uforglemmelig sterk seminaruke og treffhelg, sier de begge.

«Da ulykken skjedde og jeg enda ikke visste noe, var det godt å tenke på at jeg ikke hadde noe usnakket med Venke. Ingenting! Jeg tenkte ikke på noe jeg ville ha gjort annerledes. Ingenting. Dette var godt å kjenne på.» avslutter Ivar. «Takk og lov at jeg overlevde,» sier Venke. «For Han har enda bruk for meg her.»

En tirsdagkveld i juni siden 2008 har HR Sørlandet invitert MC-venner i distriktet på pizzakveld i Søgne. Venke og Ivar sier det er «årets happening». Fantastisk å se alle som kommer! I år var vi tilsammen ca 240 stk og 166 sykler stod parkert ved sjøkanten i Høllen.

Ved Glppedalsura, Siri O. Fuhr (f.v.),
Wenche Jess, Ingunn Frustøl og
Ruth Skartveit.

Damene på MC-tur

Hva får du når du samler sammen 13 spreke Holy Riders-damer i en hytte på fjellet? Jo, du får en fantastisk helg med latter, tårer, dype samtaler, lovsang, bønn for hverandre, masse god mat, altfor mye sjokolade, turer på motorsykkel eller til fots, oppmuntring og trøst! Takknemligheten er stor for at vi fikk oppleve en så flott helg!

Det ble en uforglemmelig start på helgen for Ingunn Frustøl og Anne Skaia (bak kamera) fredag ettermiddag, her over Brokke mot Suleskard og Sirdalen. Vel framme utpå kvelden var stemningen god i stua og det ble stormende jubel da Tina Frustøl fortalte at hun hadde kjørt opp på motorsykkel tidligere på dagen og fått lappen!

P Tekst: Siri O. Fuhr Foto: Skaia / Frustøl

Det hele startet tidlig på våren 2011 da vi begynte å snakke om at det hadde vært kjekt å reise på tur bare vi damer i Sydvest-avdelingen. Og etter hvert som tanken modnet fram så fikk vi også lyst til å invitere med oss damer fra andre avdelinger. Tanken bak det hele var å bli bedre kjent med hverandre. I tillegg ville vi bli bedre kjent med de som ikke alltid er like mye med i Holy Riders-sammenheng, nemlig konene til HR-medlemmer. Innbydelser ble sendt ut til flere avdelinger og responsen var god. Etter noen avmeldinger i siste liten ble vi til slutt 13 stykker i hovedsak fra Sydvest og Sørlandsavdelingen.

Veien til hytta forsvunnet

Første helga i juli satte vi kursen til Fidjeland i Sirdalen der vi hadde fått låne en firmahytte. Hytten lå like ved Sirdal Høyfjellshotell på Fidjeland og de som ville ha det litt mer komfortabelt hadde valgt rom der, mens de andre fant soveplass rundt om i hytta. Det første som møtte oss da vi kom fram var at veien opp til hytta var forsvunnet. Flom hadde få dager før tatt halve veien og bare etterlatt seg et stort krater i bakken. Ufattelige krefter i vannet. Men vi fikk parkere ved hotellet og installert oss etter hvert.

Da alle var kommet utpå kvelden og god mat var fortært ble gitaren hentet fram. Det var godt å lovsynge sammen og flere delte ting med oss andre som vi fikk være med å be for eller motta forbønn for. En sterk kveld som gjør meg full av takknemlighet.

Glppedalen - et fascinerende landskap

Etter en god natts søvn, frokost og ord for dagen var det tid for å bevege seg ut. Vi som kjørte motorsykkel drog ut på en nydelig tur på cirka 18 mil. Fantastisk kjørevær! Turen gikk først til Tonstad og det berømte bakeriet der. Her smakte det med kaffe og ferskt bakverk. En mann som skulle handle der så syklene våre og kom bort og utbrøt: «Å, så kjekt dere har det, det ser fantastisk ut å være på MC-tur!» Og han hadde helt rett... Vi spurte om han hadde lappen på sykkel. Han hadde ikke det, men hadde alltid drømt om det.

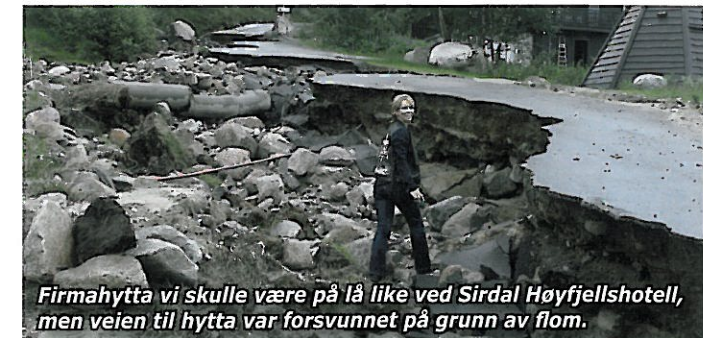
Videre gikk ferden mot Helleland, fortsatte nordover på E39 til Vikeså, og deretter oppover gjennom Glppedalen. Et fascinerende landskap! Glppedalsura er kjent fra krigens dager (22. april 1940) der 250 norske soldater kjempet i den massive steinura og forhindret to tyske bataljoner (800 soldater) sin framrykking mot Dirdal.

Da vi kom til Byrkjedalstunet var det på tide med litt mat og stedets rømmegrøt gikk ned på høykant. Her er det i tillegg både lysstøperi og butikk med allverdens nydelige ting som du slett ikke trenger men likevel vil ha. Det siste stykket oppover mot hytta hadde både dårlig vei på grunn av veiarbeid og noen regndråper. Men det kunne ikke ta gleden fra oss etter en så deilig dag!

Frister til gjentakelse

De som hadde valgt å bruke beina kunne fortelle om lange og kortere turer i fjellet, masse god prat og kos og det så ikke ut som de hadde savnet oss som var på MC-tur et øyeblikk. Utpå kvelden var det mer lovsang og anledning til å dele tanker og levd liv. Det er ikke hver dag vi får oppleve en slik åpenhet fra så mange der vi kan få be for hverandre og løfte hverandre fram for en allmechtig Gud. Gode samtaler fortsatte inn i natten som ble altfor kort.

Søndagen var det tid for oppbrudd etter først å ha spist frokost og lunsj, men uten å ha klart å spise opp all maten vi hadde med. Avskjed med gode klemmer, utveksling av mailadresser og telefonnummer vitner om at vi kommer til å holde kontakten framover. Dette var en så flott helg at det frister veldig til gjentakelse neste år. Så dere som gikk glipp av denne turen får kanskje en ny mulighet i 2012!

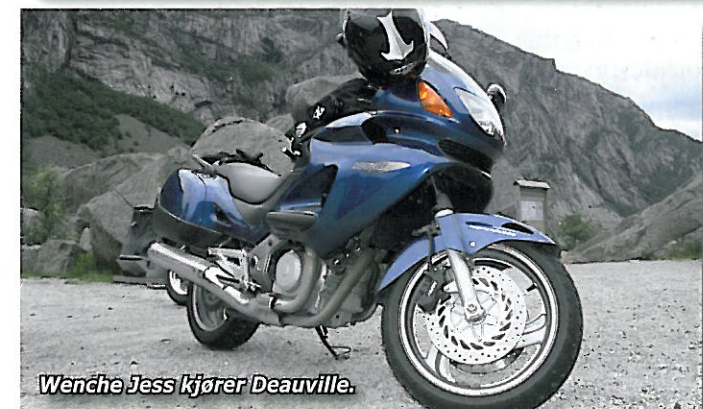
Firmahytta vi skulle være på lå like ved Sirdal Høyfjellshotell, men veien til hytta var forsvunnet på grunn av flom.

Damene klarer til å innta det berømte bakeriet på Tonstad, Siri med sin Triumph fremst i bildet.

Denne Triumph'n tilhører Ruth Skartveit.

Wenche Jess kjører Deauville.

Siri og Wenche slapper av etter rømmegrøt på Byrkjedalstunet.

Magnus Skartveit (bak f.v.), Bernt Frustøl, Bent Risøy, Vidar Johnsen, Rune Enstad (foran f.v.) og Øystein Trøen. Lasse Larsson var ikke tilstede da bildet ble tatt.

Det er over to år siden siste Power kom ut (juni 2009), og like lenge siden denne spalten er blitt skrevet. Det er derfor en stor glede at vi nå har bladet på plass igjen, om enn stillingsprosenten til redaktør har gått ned og dermed også antall årlige utgivelser.

Så hvorfor ikke starte akkurat der – med «rikets» tilstand når det gjelder ansatte og stillingsprosent i HR. Som vi vet forlot vår ypperlige redaktør Anne i 2009 en 60% stilling, hvorav 50% utgjorde redaktørrollen for Power og de resterende ti prosent var av administrativ art. Det viste seg vanskelig å besette stillingen videre på samme premisser Anne hadde hatt den – der idealisme og engasjement nok var mer drivende enn drømmen om rikdom og velstand.

På årsmøtet i februar ble stillingen vedtatt omgjort til en 30% stilling, hvor lønnsnivået samtidig ble hevet til et noe mer anstendig nivå. Samtidig ble stillingen omdefinert til å være 2/3 Powerredaktør og 1/3 webredaktør, i håp om å heve standarden på innholdet også på websidene våre. Det resulterte i to meget kvalifiserte søkere, hvor Anne trakk det lengste strået. Velkommen tilbake, Anne!

I tillegg til Anne har også president Rune nå vært i 40% stilling siden årsmøtet, basert på midler fra lønnskompensasjonsfondet. Dette fondet gjør det mulig for sentrale personer som investerer så mye tid i HR at det går på bekostning av vanlig arbeidsinntekt å søke om kompensasjon.

Vel blåst Pilegrimstreff/EMC
Vi kan se tilbake på et Pilegrimstreff der Himmelen var åpen på langt flere måter enn vi ba om – vi fikk i overflod både av velsignelser og av vann. Siden det var 30-årsjubileum hadde vi også påtatt oss EMC – det internasjonale kristne treffet som arrangeres på forskjellig sted i Europa hvert år, og vi hadde invitert til «bike week» - et fancy navn på konseptet med undervisningsdager foran selve treffet, som vi også arrangerte nasjonalt i 2009. Gjengen fra CMA Sør-Afrika leverte som vanlig varene – både dyptpløyende, bibelsk undervisning og velspilt og

ikke minst åndsful musikk. Mange fikk et møte med Jesus på treffet, akkurat som vi drømmer om, og enda flere reiste forhåpentlig (an-takelig?) hjem inspirert til å bringe Jesus inn i MC-miljøene i sine land og byer. Dessverre kom vi ut av treffet med økonomisk underskudd, noe som nok vil bli nærmere belyst på kommende årsmøte.

Rent praktisk hadde vår emi-nente treffsjef, Signe, noen vanskelige utfordringer med å finne nok personer som var villige til å stå i ansvarsposisjoner. Det er ofte mange som kan ta i et tak på treff-plassen, men det er ikke like lett å finne personer som tar til seg hele ansvarsområder og dermed utgjør en reell lettelse i arbeidet med å arrangere treffet.

Rekvisita

På rekvisitafronten kommer det endringer etter at de som var ansvar-lige for dette trakk seg for noen må-neder siden. I den forbindelse måtte også webshopen legges ned. På årets Pilegrimstreff gjorde Magnus, som har rekvisita som sitt ansvars-felt i sentralstyret, en kjempeinnsats som butikksjef. Sentralstyret er nå i dialog med mulige «arvtakere» til rekvisitarollen og håper å ha dette på plass igjen raskt.

Utland

Som man også kan lese i egen ar-tikkel i dette Power skjer det spennende ting på utlandsfronten, idet HR nå er i ferd med å etableres i Russland og Ukraina. Medlemmene som kommer til der borte til å gå det samme løpet vi kjenner her både når det gjelder ryggmerker, senere oppbygging av avdelinger og om noen år eget nasjonalområde.

I Tyskland har sentralstyret de siste par årene vært aktivt inne som nasjonalledelse etter vakuemet som oppstod da tidligere president i na-sjonalområdet trakk seg i 2007. Det har vært en lang prosess, men etter tyskernes siste årsmøte i februar var

de siste formelle organisasjonstin-gene på plass og et nytt, komplett nasjonalstyre på 4 personer inn-valgt. Disse har fungert veldig godt og gjør at det norske sentralstyrets rolle i Tyskland nå snart er tilbake til å bare være i kontakt med tys-kerne som klubbens internasjonal ledelse.

Årsmøte i Skien

Den 10.-12. februar inviterer HR re-gion Oslofjord med avd. Telemark i spissen til årsmøte i Skien. Spesi-elt hyggelig at Telemark, som har blomstret opp igjen etter å ha ligget nede noen år, nå tar vertsrollen!

Som vanlig er det også valg av nye sentralstyreprerentanter. Følgende tre personer er ferdige med sin styreperiode (dersom de ikke stiller til valg og blir gjenvalgt) på årsmøtet: Bent Risøy, Lasse Larsson og Vidar Johnsen. Sittende representanter er i år Bernt Frustøl, Magnus Skartveit og Øystein Trøen, i tillegg til president Rune Enstad.

Kontakt valgkomitéen

Jon Tønnessen (Aust-Agder) og Solveig Sisjord (Telemark) utgjør valgkomitéen, og de bør kontaktes dersom du har forslag til kandidater eller selv vil stille til valg til sen-tralstyret. Mailadressen er: valg@holyridders.no

Pilegrimstreffet 2012 flyttet til 28.6.-1.7.

Etter planen skulle Pilegrimstreffet 2012 arrangeres 21.-24. juni (defi-nisjonen som følges er «siste hele helg (lørdag-søndag) i juni»). På høstens avdelingsledermøte var det imidlertid et klart ønske om å arran-gere treffet helgen etter – 28.6.-1.7.. Siden treffplassen også var ledig da, er dette nå bestemt.

Det er sikkert langt mer som kunne vært sagt om sentralstyrets anliggender siden sist, men forhå-pentlig har vi med de viktigste og mest aktuelle punktene her. «Og enda er det mange vers, men jeg kan ikke flere...»

The President's heart: **Club & Ministry** (from page 5) Translation: Vidar Johnsen

The Power magazine is back after a long break – no doubt that it has been missed as a way to tie the club together. With stories from our ministry both home and abroad, this has been a source of inspiration for many years. A regular column is also this article, called «The President's Heart». This is where I am given the chance to share some of what I have on my heart regarding the ministry we are a part of.

First, a look backwards: The season behind us has offered both great experiences and big challenges. For instance, a rally where you expect between 500 and 1000 visitors from all Europe does not happen on its own. Many people have been working to make the EMC/Pilgrim's rally an event to be remembered. I have had comments from people that describe this as the best they have experienced the last 16 years. Many are grateful to all that was delivered through our friends from South Africa, through teaching as well as worship. We know that several people had a renewed experience with Jesus, and to some the seminar and rally became a turning point in their life.

Many things have happened since the last time Power came out of the press, both here at home and abroad. What really lies on my heart this time is how we see ourselves – what identity we have and what we want with our work in HR. We define ourselves as a club, and previously even called ourselves Holy Riders «MC Club». Some years ago, we got rid of the club term, so that we are now only called an «MC».

Some time ago I visited a chapter where someone said the following: «To me and my wife (he mentioned the name), Holy

Riders is not only an activity where we spend a weekly evening, it is a ministry we stand in every day all week. It is our life! We want to see people saved» (freely recited). It was music to my ears. We have been talking a lot about club mentality and ministry, or Kingdom of God mentality. Being a member of a club can seem less committed, whileas standing in ministry means something more. The latter speaks of a calling, a consciousness of not only being around to have a friendship and belong somewhere, but to make a difference. It is not about filling a position, but a place that has to do with the Kingdom of God. It is a big difference between thinking «the club we go to» versus «standing in ministry».

As Sigrun and I started in HR, our focus was very much on the atmosphere and fellowship, riding together etc.. Slowly this evolved into being something more than a club membership – a ministry where we see ourselves as part of a fellowship with a mission: Helping our bikerfriends into a living relation with Jesus Christ. Not the least our contact with CMA, South Africa has inspired us to see what mission God has called us to: Winning bikers for Christ, «one heart at a time».

We will still allow each other to come into the club with different points of view and origin, but it is a clear goal that you as a member grows into something more than a membership, finding your place in HR where you can use the gifts that God has given you. There are different kinds of gifts, but the Spirit is the same, says Paul. The Holy Spirit only seeks one thing: That people will see and experience the great gift that the gospel is, and get a living relation to Jesus Christ as their saviour and Lord. Be blessed in the ministry!

Brotherly greetings, Rune Enstad. <http://hrpresident.blogspot.com>

Støtt Holy Riders MC Racing med grasrotandelen

Det koster å drifte utadrettede begivenheter som HR Racing arrangerer og er involvert i. Lav-budsjettkonferansene dekker medlemmene selv sagt av egen lomme, men vi håper på sikt å kunne sponse utøvere. Vi har de siste årene gått fra å ha lån hos ulike medlemmer til å få penger på bok. Dette er dels takket være overskudd på arrangementene, men også grasrotandelen har vært en positiv bidragsyter. Bli med på å gi og tipse andre om å gi grasrotandelen til HR MC Racing! (Se info nedenfor.) Medlem/spørsmål/innspill? Ta kontakt: racing@holyridders.no

Vil du støtte oss med din Grasrotandel?

Org.navn: HOLY RIDERS MC RACING

Org.nr: 986181911

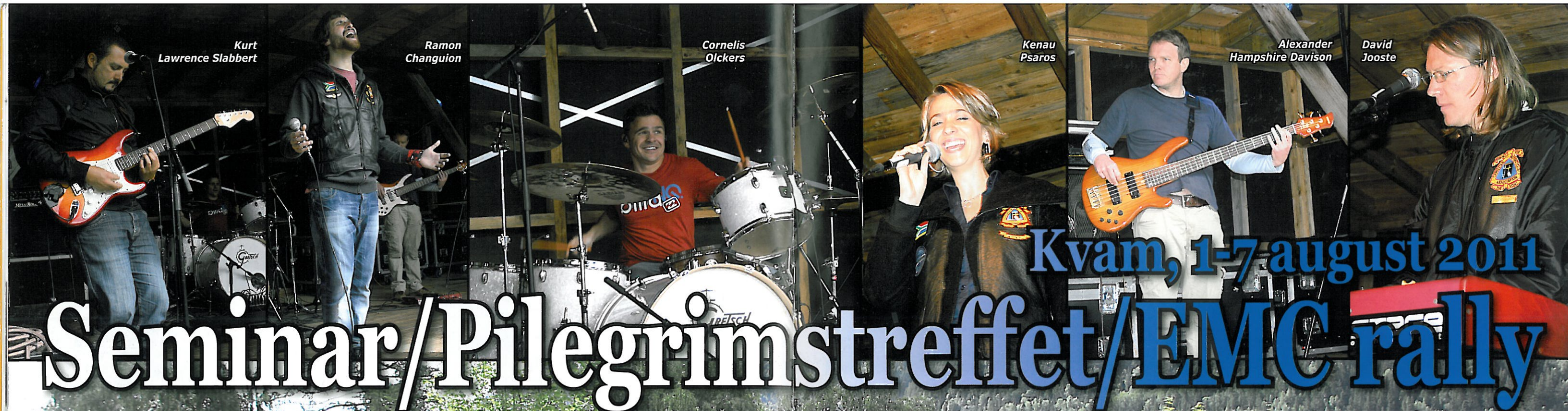
32774986181911

NORSK TIPPING

GRASROTANDELEN

Seminar/Pilegrimstreffet/EMC rally

Kvam, 1-7 august 2011

Holy Riders MC har 30-årsjubileum! Det spesielle med årets treff var at Pilegrimstreffet og EMC (European Motorcyclists for Christ) var slått sammen til ett treff. Det vil si at vi i år feiret to treff på en gang, og med seminar i forkant. Bedre kan det neppe bli! Det at presidenten for CMA Sør-Afrika, René Changuion, og hans sør-afrikanske team skulle være sammen med oss la ikke akkurat en demper på forventningen, for maken til gode folk skal du lete lenge etter!

P **Tekst:** Ivar Etnan
Foto: Birki / Skaia

Før jeg reiste til Pilegrimstreffet på Kvam hadde jeg og Doris en fantastisk MC-ferie i de sveitsiske alpine, med en aldri så liten sviputt innom de italienske alpine. Vi kunne liksom ikke få nok svinger med panoramautsikt. Alpene bød på kjøreopplevelser vi sent vil glemme, og da Doris i en av svingene på vei opp Slügenpasset ropte at dette var noe av det heftigste hun hadde opplevd, var det lett å være enig. Opplevelsen ble ikke dårligere av å kjøre med Holy Riders-vesten og korset på ryggen. Det å kombinere ferie og misjon er en stor glede, en opplevelse som bare blir sterkere og sterkere for hvert år.

Alpene var et megakick etter en lang og snørik vinter, men dette var likevel bare som oppvarming å regne. Pilegrimstreffet

og EMC rallyet ventet nemlig rundt neste sving. To netter hjemme i min egen seng var alt jeg rakk før turen gikk videre til Kvam og Kirketeigen, og jeg må innrømme at forventningene var skyhøye.

Et hav av blomster
På turen til Kvam kjørte jeg forbi Utøya. På utsiktspunktet mot Utøya stoppet jeg sykkel foran et hav av blomster og kondolanseskort. Det kjentes godt å kunne vise sin sorg og medfølelse sammen med de mange som hadde stanset der i samme ærend.

Det var med mange tanker og følelser i hodet - og etter mye bønn og lovprisning - jeg ankom treffplassen samme ettermiddag. Gud er en god Gud uansett hva som skjer. Ingen kan trøste en sørgende slik som Han. «For jeg vet hvilke tanker jeg har med dere, sier Herren, fredstanker og ikke ulykkestanker. Jeg vil gi dere fremtid og håp». (Jeremia 29,11)

500 kg laksefileer
Noe av det triveligste dette året for meg, ved siden av møtene og lovsangskveldene, var vaktene i innsjekkingsbua. Der fikk jeg god anledning til å hilse på folk etter hvert som de kom. Svensker, finsker, dansker, tyskere, russere, nederlendere, portugisere, englendere, sør-afrikanere, sveitsere, amerikanere samt en og annen vestlending og trønder.

På den neste vakt min var de tilbake igjen, for å kjøpe matbonger. For god mat var det mye av på treffet. Jeg vil spesielt nevne de 500 kiloene med Elis frosne laksefileer, som jeg hadde gleden av å laste om i øsende regnvær, for så å bære ned på kjølelageret.

Bassisten bakpå til Valdresfløya
Kveldsmøtene på Kirketeigen var sterke både når det gjaldt forkynnelse og lovsang. Jesus var nær, og også i år var det mange som møtte Jesus, noen til frelse og andre til

fornyelse. Lovsangsteamet fra Sør-Afrika var et positivt bekjentskap, dedikerte og dyktige som de var.

På fellesturen til Valdresfløya hadde jeg gleden av å ha bassisten i lovsangsteamet bakpå. Både rømmegrøt og saft gikk ned på høykant, og på tilbaketuren var han så fornøyd at han nesten krabbet over skulderen min og fram på styret. Han ble i hvert fall ikke noen dårligere bassist etter denne turen. Jeg kunne observere at han tok helt av på konsertene etter dette, tydelig inspirert av Jesus, først og fremst, men også av turen vår til vakre Valdresfløya. Han fortalte med begeistring at han ville ta lappen så snart han kom hjem.

Gatemøte på Otta
At René er en Guds mann fikk vi merke allerede på lederseminaret forut for treffet. Praktisk og konkret bibelundervisning er

hans varemerke. Med sitt vesen er han en god rollemodell for alle MC-evangelister. Han kommuniserer godt med alle og har stor troverdighet.

Jeg glemmer ikke åpningsreplikken hans fra gatemøtet på Otta: «Good morning soft ice eaters. For ten minutes, will you give me your attention?» Etter dette var det plankkjøring. Han hadde oppmerksomheten til alle som var i Otta sentrum denne lørdagen, og det var ikke få.

René Changuion og hans team tilførte årets treff kvalitetsopplevelser, og jeg tror jeg har mange med meg når jeg sier at jeg håper å se dem tilbake på Kirketeigen.

Herlig på treff med gode venner
Treffsjef Signe Wolden og sentralstyret i Holy Riders pluss de mange fantastiske medhjelperne ledet det hele med god hånd. Trefflekene ble ledet av Vidar Johnsen og

Lasse Larsson, og bønnevaktene ble administrert og ledet av Lisa Tjomsland. Takk for innsatsen alle sammen! Uten dere hadde det ikke blitt noe treff.

Det eneste som kunne ha vært bedre var været. Det regnet i bøtter og spann, men likevel var det bare glade ansikter å se. Til og med jeg måtte smile da jeg skulle legge meg en av kveldene og fant soveposen liggende i en vanndam fordi teltet var lekk. Jeg sovnet likevel som en unge og fikk ingen varige men av hendelsen. Det er jammen meg herlig å være på treff sammen med gode venner, og jeg gleder meg allerede til neste gang. Tusen takk til Jesus for et fint treff.

«Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i Kristus har velsignet oss med all Åndens velsignelse i himmelen.» (Ef 1,3)

Gledelig å ha medlemmer fra CMA Portugal representert på treffet. David Batista (midten) kjørte fra Lisbon til Nordkapp før han kom til Kvam!

Arne Haakon Johnsen fra HR Trøndelag ankom Kvam med døtrene på sykkel med sidevogn.

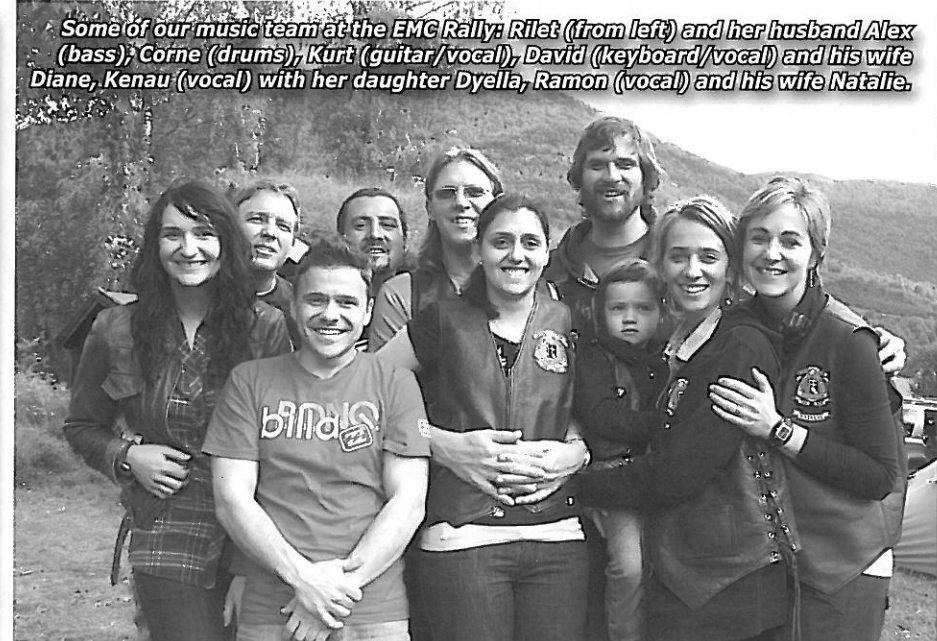
Trefflekene ble ledet av Vidar Johnsen og Lasse Larsson (t.h.).

Noen av treffdeltakerne er klare for å kjøre fellestur til Otta hvor gatemøtet skulle være i en park i sentrum.

Deléne and René Changuion.

Some of our music team at the EMC Rally: Rilet (from left) and her husband Alex (bass); Corne (drums); Kurt (guitar/vocal); David (keyboard/vocal) and his wife Diane; Kenau (vocal) with her daughter Dyella; Ramon (vocal) and his wife Natalie.

Our goal is to change this world one heart at a time in obedience to our Lord and Master Jesus Christ. Mat 28:18- Jesus came and told his disciples, «I have been given complete authority in heaven and on earth.» Mat 28:19- Therefore, go and make disciples of all the nations, baptizing them in the name of the Father and the Son and the Holy Spirit. (NLT) As part of obedience to this command we accepted the invitation to go to Norway to minister at the EMC Rally hosted by Holy Riders. Some of our music team accompanied us making the ministry times at the EMC Rally very special.

A huge international family

P Text: René Changuion
Photo: Anne Skaiå

Somebody said – The man that moved the mountain began by moving the stones... A person walked into our leadership meeting recently and when he realised that he was in a leaders meeting he apologised and wanted to leave. My answer to him was, stay, then you can hear how we intend taking over the world; its top secret stuff!
Deléne and I had spent three days by Rune and Sigrun Enstad in Sandefjord to

'acclimatise' before the rally and prepare our hearts after a very busy schedule before our flight. We came from a leaders meeting in South Africa straight to the airport to fly. The time by Rune and Sigrun was spent building relationship and meeting with local chapter for prayer for rally.
Norway is a beautiful country and riding motorcycles on those twisty back roads are a always blast. Alfred and Anne Skaiå blessed me with the use of their GSXR 1000, what a bike... thank you. The big superbike gobbled up the twisty roads with a vengeance.

The call to surrender
The rain at our CMA National Rally in April had prepared us for a wet event. Outdoor events are quite challenging when it's raining...

At Kvam we started with a Leadership Training School (LTS) attended by about 60 people and then progressed to the rally where numbers grew to about 600. Riders came in from all over Scandinavia and Europe. The Holy Spirit anointing from the Leadership training flowed over into the rally. Some of our music team accompanied us making the ministry times at the EMC Rally very special.

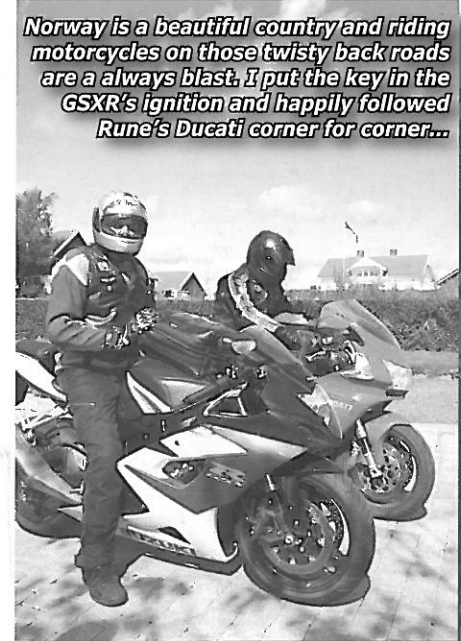
First night at EMC we sensed God was visiting as many people responded to the alter call to make Jesus Lord of their lives. As we stood in the rain praying with 20 or more people we saw tears of repentance become tears of joy. Many people seek Jesus only for a miracle, but when they come for relationship with Him the miracles come daily. Things can never satisfy or fill the place of the person of Jesus Christ. Multitudes want Him as Saviour, but they want to remain in charge of their lives. Lordship is not optional. **The call to surrender to the Lordship of Jesus was our theme for the Leadership Training School as well as the Rally.**

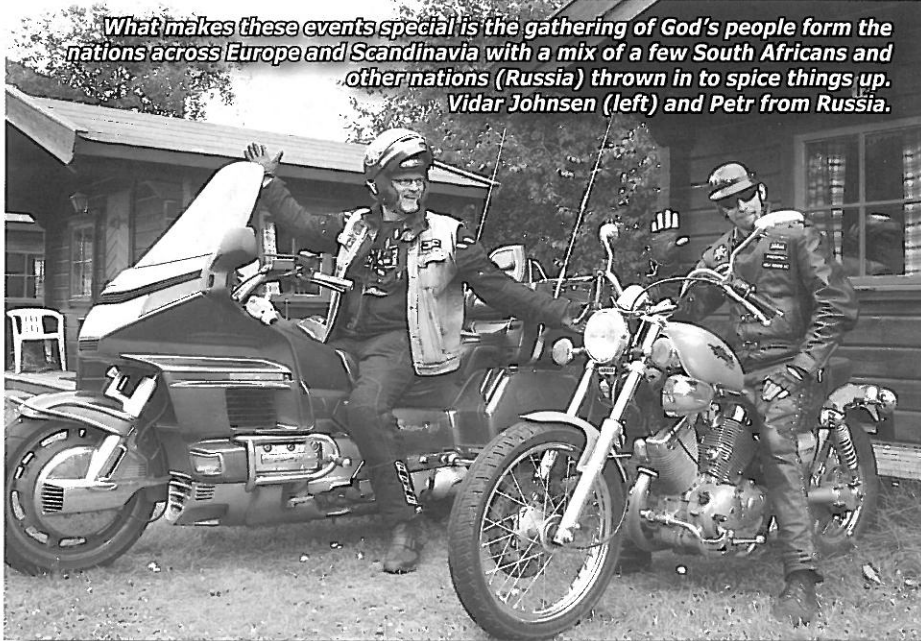
Watching slow race...

Jone Kälheim in deep concentration...

Norway is a beautiful country and riding motorcycles on those twisty back roads are a always blast. I put the key in the GSXR's ignition and happily followed Rune's Ducati corner for corner...

What makes these events special is the gathering of God's people from the nations across Europe and Scandinavia with a mix of a few South Africans and other nations (Russia) thrown in to spice things up. Vidar Johnsen (left) and Petr from Russia.

I'm seeing a new desire for reality that only comes from making Jesus Lord. Lord makes Him the final authority, the decision maker... Surrendered people are not ruled by circumstances or their five senses or desires, but by their Lord and Master Jesus Christ. Convenient Christianity is not Christianity at all; it's a lifeless religion of rules that bring bondage and confusion. Jesus Christ brings life!

New Worship CD
Music by the Bikers Church Midrand Team from South Africa was a key to setting the stage for God to touch hearts. Every meeting was a God encounter for those who said «yes Lord». Surrendered people are concerned about what God says, so they excel in doing His will. Surrendered people become holy people...

A new Worship CD has been released and is available from Holy Riders in Norway or CMA South Africa. Make sure you get a copy!
Contact: sorlandet@holyridders.no

Good program & excellent food
The rally was very well organised by Holy Riders Norway with a good program and excellent food. Have you ever had salmon on the menu at a bike rally? Well done! Those that attended had a life changing encounter with God. I'm always in wonder at what God does in me while he does stuff through me.

The area of Kvam where the event was held is very picturesque and riding motorcycles in the area is loads of fun.

Post rally tour
After the rally Rune Enstad (President Holy Riders) and I had a post rally tour to unwind. I put the key in the GSXR's ignition and happily followed his Ducati corner for corner...

The tour included an unscheduled hike up Pulpit Rock (2hrs up and then more than

1 hr down). We met up with tour leader John Gunnar Kogstad (HR Bergen) and Horst and Carola Dreger and team (HR Germany) and Jay and Sue (CMA UK) with a BMW sidecar. The sidecar rig is setup for riding on the left-hand side of the road, so this was fun and games – good riding. Jay and Sue's prayer life I'm sure has greatly improved. The evenings were spent at the home of Kjetil and Siri Fuhr with never a dull moment as they invited the local chapter to join us for a visit. (Thanks for your bed Torstein!)

We wrapped up this wonderful time with a few days at Skaiå's home and interaction with the local chapter in Søgne and their local Aust Agder rally. Great hospitality and I had to give the GSXR back.

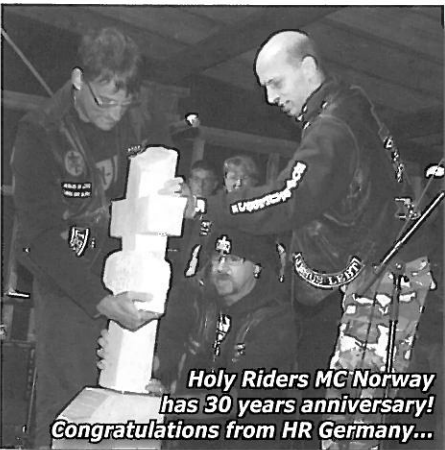
What makes these events special
What makes these events special is the gathering of God's people from the nations across Europe and Scandinavia with a mix of a few South Africans and other nations (Russia) thrown in to spice things up. These guys and ladies become like family. At first there was the language barriers – we frowned, smiled then laughed hugged through them. Now there's a

brotherhood of relationships developing that will enable us to change this world one heart at a time. The British are even beginning to understand our version of English. The Swedish English is another story... but then my Swedish is limited to 'Volvo'. Matti from CMA Finland speaks 'Finlish' and we love him! Sometime during the event you will hear a deep voice say – «Hello I'm Ollie from CMA Netherlands.» ...and many more... This is my new family that God in His eternal plan predestined for me and us to connect with. We have had to make choices to get beyond our little likes and dislikes and make Jesus Lord of all. Club life and culture has moved out the way for the real Ruler and Master Jesus Christ.

Thought – «Idol worship is when we are more concerned about impressing people than obeying God. The need for acceptance overwhelms truth and the sense of purpose.»

I come from a family of five children, but now I had the privilege of being part of a huge international family. God is up to something... take great care and make decisions that will please the Father!

*Riding for the Son,
René
1 John 4:4*

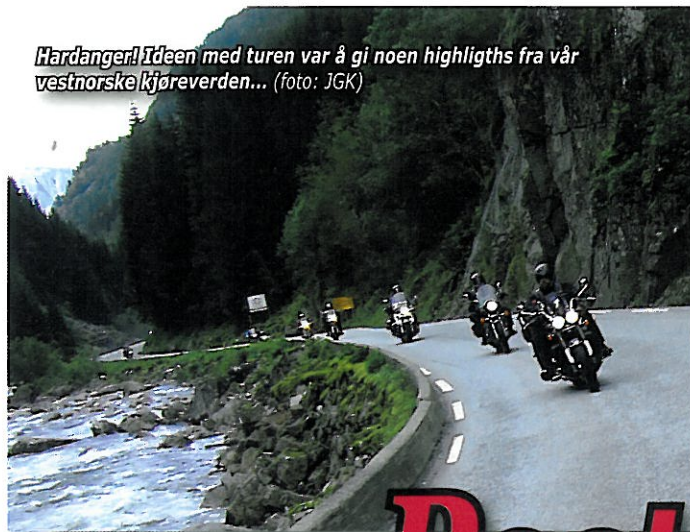

Holy Riders MC Norway has 30 years anniversary! Congratulations from HR Germany...

Ruth and Magnus Skartveit here... Did you get the rally t-shirt?

Hardanger! Ideen med turen var å gi noen highlighths fra vår vestnorske kjøreverden... (foto: JGK)

På vei oppover til Prekestolen, en to-timers lang vandretur. Dette var tyskerne store mål med turen. (foto: JGK)

Post rally tour

Holy Riders Bergen arrangerte MC-tur etter EMC/Pilegrimstreffet. Turen var myntet på våre utenlandske gjester som kunne tenke seg noe mer spennende enn å kjøre E6 fra Kvam til Oslo. Ideen som Arne Bakke og jeg hadde, var å gi noen highlighths fra vår vestnorske kjøreverden, samt bokstavelig å bli ristet sammen og bli bedre kjent. På programmet sto noen av våre flotteste fjelloverganger og fjorder, tur til Prekestolen og samlinger hos avdeling Sydvest og Sørlandet.

P **Tekst:** John Gunnar Kogstad (JGK)

Vi reiste fra treffet søndag 7. august i oppholdsvær med undertegnede som roadcaptain og Arne bakerst. Mellom oss hadde vi fem tyskere, en ungdom fra Telemark, samt to engelskmenn i en gammel BMW med sidevogn. Det må forklares at engelskmennene ikke bare kjører på feil side i sitt hjemland, men de monterer også sidevogna på feil side

av sykkel. Dette førte til noen spennende opplevelser på smale og svingete vestlandsveier, kanskje mest for Sue som satt i den.

Deilig fiskesuppe

På første stopp på Sognefjellet møtte vi regnet. På vei over fra Turtagrø til Årdal ble nedbøren såpass intens at vi endret noen av planene for dagen. Aurlandsvegen ble vraket til fordel for Lærdalstunnelen, men

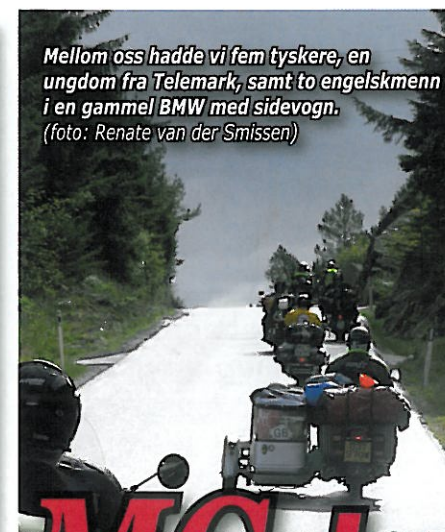
denne dagen var det bedre utsikt i tunnelen enn det var over fjellet. En halvtimes innendørs kjøring er ikke det vi primært ønsker å vise turistene våre, men denne dagen var det helt ok. Første overnatting ble derfor innendørs i Gudvangen.

Dagen etter våknet vi til lettere vær, og den beste værmeldingen for de kommende dagene var sørover. Derfor droppet vi planene vi hadde i Nordhordland og Bergen. Veien la vi videre via Voss og fergen

Franze fotografere Tvindefossen ved Voss. (foto: JGK)

Mellom oss hadde vi fem tyskere, en ungdom fra Telemark, samt to engelskmenn i en gammel BMW med sidevogn. (foto: Renate van der Smissen)

Et stopp i Sogndalstrand. (foto: Renate van der Smissen)

- årets MC-tur!

Bruravik – Brimnes, og vi fikk Hardangerfjorden innover mot Odda i fantastisk solskinn. Videre til Låtefoss, gamleveien over Sognefjellet, ned til Røldal og ut til Sand og Ryfylke. Mandagskvelden var vi invitert til Siri og Kjetil Fuhr i avdeling Sydvest til deilig fiskesuppe og trivelig samvær. Her traff vi også president Rune Enstad og René Changuion fra Sør-Afrika som vi hadde fått fyret opp til å bli med på deler av turen. Vi overnattet på klubbhuset til Sydvest der tyskerne fikk tørket telstutstyret sitt etter treffet.

Prekestolen - tyskerne mål
Tirsdagens store mål var tur til Prekestolen. Dette var tyskerne store mål med turen, og her hadde visst engelskmennene andre planer. Sue var med Siri på shopping

mens Jay var med på heldags omvisning i Kjetils museum (flertall), og han svevde da vi traff ham igjen på kvelden. Vår tur til prekestolen ble også en fantastisk opplevelse. Vi fikk avslørt at presidenten vår har høydeskrekk og dårlig kondis, noe som kan brukes i neste valgkamp...

Etter en deilig dusj på klubbhuset til Sydvest var vi klare for grillkveld hos Kjetil og Siri. Her møtte vi i hvert fall 60 andre MC-folk som de hadde invitert, og vi hadde nok en fantastisk flott kveld på Klepp Stasjon.

Fellesskapet satte spor

Onsdagen var satt av til «Route 44», ytrevieien over Jæren og kysten nedover Sørlandet. Her var Oddmund Solheim innleid som roadcaptain. Stopp i Sogndal-

strand, Jøssingfjord, Flekkefjord, og en lang pause i Mandal hvor været var slik vi alltid tror det er på Sørlandet. Softis i solveggen på et lokalt konditori smakte deilig og videre nøy vi sommerværet langs gamleveien rundt Trægde til Søgne. Her avsluttet vi turen med en flott klubbkveld hos avdeling Sørlandet, med grillmat, andakt ved René, og godt felleskap. Overnatting ble ordnet hos Anita og Harald Vatne og Ingunn og Bernt Frustøl.

Så var turen til ende, med noen opplevelser rikere, og med utvidet vennskap. Vi opplever at de forventninger vi hadde til turen er innfridd, ikke minst takket være dere som tok i mot oss langs ruten og gjorde turen til en opplevelse. Dere ga oss opplevelsen av fellesskapet i Holy Riders, og det tror vi satte spor i oss alle.

Gamleveien over Sognefjellet. (foto: JGK)

På toppen av Prekestolen! Bak (f.v.): John Gunnar Kogstad, Arne Bakke, Jaran Aanestad, Rune Enstad, René Changuion, Horst Dreger. Foran (f.v.): Franze, Harry, Camilla Dreger.

Fantastisk utsikt! (foto: Rune Enstad)

Holy Riders etablert i Moskva, Sibir og Ukraina:

Holy Riders = Холы Раидерс

Den 8. november 2007 lander en mail hos tyske Holy Riders som blir videresendt klubbens sentralstyre i Norge. På elendig tysk (googelsk) lyder meldingen omtrent slik: «Jeg Petr fra byen Novosibirsk i Sibir. I år har jeg med Guds fra hjelp kjøpt motorsykkelen. Jeg ville veldig inntre i rekkene Holy Riders. Jeg tror at Jesus vil hjelpe meg å forherlige det blant motorsyklister i Sibir. Jeg håper på svaret. Tilgi for dårlig tysk. Oversetteren tysk jeg vet ikke.»

P Tekst/foto: Vidar Johnsen

Det var tilsynelatende lite som skilte denne mailen fra alle de andre henvendelsene som gjennom årene har kommet fra forskjellige hjørner av verden. De fleste hører vi aldri fra igjen etter at de leser svaret med beskrivelse av hvordan klubben er bygget opp og hva det vil innebære å starte et MC-misjonsarbeid der de bor i HR-regi.

Med Petr (uttales Pjotr) skulle det bli annerledes. Vi i Norge hadde glemt hele saken igjen da Winny i tyske HR fortalte at han hadde fått chatkontakt med en russer som virket seriøst interessert i å bygge opp Holy Riders i Sibir – ville dette være mulig? Winny er en av mange tyskøstede som vokste opp i det tidligere Sovjetunionen, men som voksen, etter glasnost og Sovjetunionens kollaps flyttet tilbake til Tyskland. Morsmålet er tysk, men dagligtalen på

skolen og i samfunnet ellers var russisk. Det hadde derfor vært mulig for ham å ha flytende kommunikasjon med Petr uten tanke på språkbarrierer. I tyske HR har faktisk rundt 10% av medlemmene denne bakgrunnen fra Russland. Tilfeldig eller «gudfeldig»?

Sibir

En morgen i slutten av september 2010 kommer altfor brått på etter at Airbusen fra Aeroflot har slukt fem tidssoner og allerede er under innflyvning til Novosibirsk. Under flykroppen strekker det seg en endeløs slette av fantastisk vakre, høstgylne løvtrær. Det vi ser setter en tykk, fet strek over inntrykket en naiv nordmann har hatt av Sibir i alt for mange år: Et iskaldt, goldt landskap med dystre fangeleirer der folk staten ikke liker forsvinner uten spor, og der snøen ustanselig hviner rundt betongveggene. Det viser seg å stemme omtrent like godt som inntrykket mange amerikanere har av Norge – at det rusler isbjørner rundt i norske bygater.

Sammen med Winny møter vi Petr, som har brukt natta til å kjøre hjem fra MC-treff 30 mil unna. Nå går turen rett fra flyplassen til gudstjeneste i Peters menighet – en ivrig gjeng med målrettet fokus på misjon i denne byen, som er det geografiske midtpunktet i Russland og på rett linje nord for India, Nepal og vestre Kina. Fra gudstjenesten bærer det hjem til middag i den trange, men trivelige leiligheten til Svetlana, en søster fra menigheten. Viktor tar fatt på sitt ukelange maratonløp i oversettelse av alt som blir sagt mellom russisk og tysk. Mot slutten av uka begynner han å slite med at tunga hovner opp...

De neste dagene møter vi menighetsledere som ønsker å inkludere MC-arbeidet til Petr som ett av sine arbeidsfelt. Det er en åpenhet og et engasjement i klubbens arbeid som vi altfor sjeldent ser i menighetene hjemme. Flere av kveldene møter vi også de andre i gruppen rundt Petr – alt fra «ekte» bikere til folk som uten egen MC likevel har vært med Petr rundt på MCtreff og hjulpet til med bibelutdeling omtrent slik vi kjenner det fra norske treff. Utover kveldene og delvis nettene sitter vi sammen med Petr og går gjennom alle statutter, ryggmerkeregler og praktisk organisering, og snakker om våre erfaringer fra norsk og tysk misjon i MC-miljøet. Det blir noen intense kvelder med mange komprimerte fakta. En sen natt, der det eneste som bryter stillheten er en og annen tilfeldig bilalarm som går av når fallende høstløv treffer et panser litt hardt, spør vi Petr om det ikke blir for mye statutter og

Noen av dem som deltar i Holy Riders-arbeidet i Novosibirsk. Petr nest sist (f.v.).

Innfelt: Petr i samtale med lokale MC-folk i Novosibirsk.

teori på en gang for ham. «Hele skriften er innåndet av Gud» er svaret, slik også Paulus sa det før ham i 2. Tim 3, 16 – riktignok var det vel strengt tatt ikke våre klubbstatutter Paulus siktet til, men det smelter uansett en sentralstyresekretærs hjerte fullstendig, og gir oss alle en god, overtrøtt latter.

Møte med MC-miljøet i Sibir

Den ene av kveldene har Petr sammen med pastoren og andre medarbeidere i menigheten invitert folk fra MC-miljøet til en sammenkomst. En håndfull sykler av ymse slag dukker opp, fra flere ulike klubber i nabolaget. Praten går løst, og vi får anledning til å presentere HR som klubb. Det er eksotisk for dem som er kommet å møte en i deres øyne stor, europeisk klubb, på hjemmebane, så langt øst for Uralfjellene.

En av de større bikerklubbene i området inviterer oss neste kveld hjem til sin president, der vi får møte hele klubben. I et gammelt, laftet tømmerhus, med et hjemmemekket strømledningsnett som ville fått selv ufaglærte norske hobbyelektrikere til å sove dårlig om natta, samles vi. Våre verter er skeptiske til at vi som klubb, med det klare budskapet vi bærer med oss, skal få etablere oss i «deres» område, og er opptatte av at vi ikke skal slå folk i hodet med Bibelen. Det er for oss heller ikke noe problem – vi ønsker uansett å vinne MC-folket gjennom vennskap – det er slik de gode samtaler naturlig

kommer, og slik budskapet vi har kan komme lenger inn enn til øret på den vi snakker med.

Vi setter Winny på autopilot, og etter en lengre samtale, en røykepause bikerne tar på trappa mens de konfererer med hverandre og til slutt en avstemming, blir vi ønsket velkommen som klubb i Novosibirsk, dersom vi ønsker det. Denne «godkjenningsprosessen» kan virke fremmed på oss nordmenn, men er godt kjent fra tysk bikermiljø, og noe Winny og tyske Holy Riders har forholdt seg til i alle år. Det gjorde også Winnys rolle til noe langt viktigere enn bare som oversetter – det hadde simpelthen vært en umulig oppgave for en oversetter som ikke også kjenner klubbarbeidet vårt fra innsiden. Å få en slik tillit og godkjennelse fra en ledende lokal bikerklubb er en stor døråpner for evangeliet.

Vel hjemme i Norge faller også avgjørelsen: Petr får sitt medlemskap i Holy Riders MC og begynner veien mot ryggmerke og oppbygging av klubbens desidert østligste gruppe. Et halvt år senere kommer den første virkelig store seiersrapporten: På en helgetur gruppen inviterte til har én tatt imot Jesus som frelser, og er nå døpt og fast med i menigheten.

Moskva

En av de siste dagene i Novosibirsk tikker det inn en spøkefull epost fra president Rune hjemme i Norge. «Kan dere også starte HR i Moskva på veien hjem?» Vedlagt ligger mail fra en kristen motorsyklister som bor i den russiske hovedstaden, og som ønsker å komme i kontakt for å bygge opp en kristen MC-klubb. Når vi mellomlander på vei hjem fra Sibir et par dager senere

forts. neste side!

Holy Riders i Novosibirsk.

Kirurg, Igor, Skipper og Winny.

Fortsettelse fra forrige side: Holy Riders etablert i Moskva, Sibir og Ukraina

venter Shkipper på oss på Sheremetyevo flyplass.

Shkipper må være den rake motsetningen av Petr – en kraftplugg av en tidligere elitesoldat med mye levd liv, som gjennom et verksted har skapt et møtepunkt for motorsyklister der han har kunnet dele evangeliet med dem. For en gangs skyld går en mellomlanding altfor fort, men kontakten er opprettet, og Winny skal få mange samtaler med Shkipper utover vinteren. Konklusjonene av denne kontakten blir utover vinteren mer og mer entydig – dette er seriøst. Shkipper, kona Irina og Igor, en av pastorene i menigheten som også kjører sykkel, skriver et formelt oppsatt søknadsbrev med ønske om medlemskap i Holy Riders MC. Det fører til at årets påskeferie kan foregå uten solkrem og ski i år – for president Rune, Winny og undertegnede sammen med våre beste halvdel er det Moskva som er målet.

Også i Moskva blir det mange og lange samtaler og et møte med en herlig, levende menighet med blant annet lang erfaring med rehabilitering av rusmisbrukere, som MC-arbeidet er skal være en naturlig del av.

Et klubbhus av skrapmetall

Det mest spennende er likevel besøket vi en kveld foretar ved hovedkvarteret til en av de største MC-klubbene i den russiskspråklige verden. Klubbhuset ligger på et svært område som er sveiset sammen av skrapmetall som kan minne om den flytende borgen i filmen Waterworld. Et kanontårn fra et krigsskip utgjør en stor scene, midt imot en heftig lysrigg, og hele plassen er omkranset av et sammensurium av skips-, lastebil- og flydeler, heriblant et vrak av en gammel Junker fra krigen med hakekorset fortsatt på halen. Når mørket faller på kommer også en fargerik lyssetting til syne – det er ubeskrivelig, helt aldeles rått og imponerende.

Gutta vi treffer er av den heller barske, røslige typen. Vi sitter lenge rundt et bord og prater med et par av dem som tydeligvis er satt til å ta seg av gjestene. Igjen er det stort sett Winny som fører ordet. Etter en god stund kommer også presidenten, Kirurg, og får raskt en god tone med Winny mens de begge forteller hverandre om sine klubber. Først i bilen etter besøket får vi oversatt mye av innholdet i samtale.

Klubben er svært russiskpatriotisk

og prøver å vise et «skikkelig» bilde av seg selv overfor resten av samfunnet. Innstillingen mot andre klubber, kanskje spesielt de av amerikansk opprinnelse, er ikke akkurat overstrømmende, men vi blir tatt imot med åpne armer. Winny presiserer at vi også vil være interessert i kontakt med andre klubber – klubber *de* kanskje ikke vil ha noen kontakt med. Klubbneutralitet er viktig å presisere i slike samtaler, slik at ingen senere kan beskyldes HR for å ta parti i eventuelle klubbkonflikter, noe som både kan stenge dører for evangeliet og gjøre arbeidet vårt direkte farlig. Igjen en vanlig problemstilling Winny kjenner fra tyske HR. På tross av dette blir HR ønsket velkommen til Moskva, og vi blir tilbudt en spesiell «broderskapsdram», som den russiske presidenten mener vi må kunne gjøre unntak for i alkoholreglementet vårt. Igjen blir det viktig å stå fast på vår klubbs prinsipper samtidig som vi tar imot gjestfriheten som blir tilbudt oss. Winny svarer diplomatisk at han kan betrakte oss som venner på lik linje med dem som tar imot drammen, men at vi ikke kan ta imot på grunn av at vi ikke rører alkohol i klubbarbeidet vårt.

I skyggen av Lenin. Kharkov, Ukraina.

Sesongen 2012 er allerede under planlegging for de tre gruppene i øst. I skrivende stund blir det lagt planer for en sesongstart for alle tre grupper i Moskva i påsken, og et «Pilegrimstreff» senere på sommeren, der det etter et drøyt års drift også vil være aktuelt med de første ryggmerkeutdelingene. Noen som vil være med på en MC-opplevelse utenfor den vanlige ferieruta?

Bak (f.v.):
President Rune,
Marina og Winny
fra Tyskland,
Vidar, Yura
(Odessa), en ung
"hangaround"
fra Kharkov og
Doreen.
Foran (f.v.):
Konstantin
(Donetsk),
Gennady og Lena
(Kharkov) og
klubbens "first
lady" Sigrun.

Neste morgen kommer alle med veloverveide og gjennomtenkte personlige svar på dette som viser at dette ikke er en lettvinnt avgjørelse for å fylle opp ledig fritid. Hjemme i Norge er allerede avgjørelsen tatt om at gruppen får bli medlemmer i HR dersom de ønsker, og samme ettermiddag blir de første fem prospectstripene i Ukraina delt ut.

Konstantin fra Donetsk og Yura fra Odessa - stolte nye prospects.

Russisk pilegrimstreff

«Vi er ingen imperialister» - setningen har vi gjentatt til det kjedsommelige overfor våre russisktalende venner. Det er ikke drømmen om at HR skal bli en stor, verdensomspennende klubb som driver oss. Men vi er opptatt av at «evangeliet skal forkynnes like til jordens ender,» spesielt i slike avkroker MC-miljøene representerer. Det er kanskje dette fokuset som gjør at alle våre nye russiske/ukrainske medlemmer er så bestemt på at det er HR de vil være en del av. De ønsker ikke å starte en egen uavhengig klubb, selv om det kan skje med god hjelp fra oss i HR, eller å bli en del av en av de andre kristne klubbene. Det er HR Gud har lagt i hjertene deres. MC-miljøet i øst er fortsatt ungt, men i sterk vekst med mye vestlig påvirkning. Timingen synes derfor helt riktig for å etablere arbeidet nå, og bli en kjent faktor i miljøet før miljøet vokser seg for stort, og før dørene vi nå ser åpnet begynner å stenges.

Sesongen 2012 er allerede under planlegging for de tre gruppene i øst. I skrivende stund blir det lagt planer for en sesongstart for alle tre grupper i Moskva i påsken, og et «Pilegrimstreff» senere på sommeren, der det etter et drøyt års drift også vil være aktuelt med de første ryggmerkeutdelingene. Noen som vil være med på en MC-opplevelse utenfor den vanlige ferieruta?

Som i Novosibirsk er vi også her i den situasjon at vi blir ønsket velkommen til å starte HR, og det i alle områder der denne klubben er aktiv. Dette gjelder ikke rent få steder over hele det tidligere sovjetsamveldet, blant annet Kharkov...

Ukraina

Kharkov i Ukraina ligger en natts togtur sørover – en tur som blir lang på en så kort sengebrisk, enda knirk og knak og ujevn skinnegang luller oss godt i søvn. I Kharkov venter Gennady, som siden vi besøkte gruppen i Ukraina sist i 2009 har flyttet hit fra Donetsk lenger sør. Dagen etter vår ankomst kommer også Yura fra Odessa, helt i det sørvestre hjørnet av Ukraina. Fra Donetsk kommer Konstantin og Lukich, i tillegg til Dima, som for oss er et nytt bekjentskap her fra Kharkov.

I denne gruppen kjenner vi mange fra før – den første kontakten med ukrainerne oppstod i 2002, da Gennady besøkte EMC som HR i Tyskland hadde det året. I 2005 hjalp vi dem å virkelig gjøre den russiske BikerBibelen, og i 2007 ble det kjent at de ønsker å bli en del av HR. Høsten 2008 reiste noen av oss til Ukraina for å snakke nærmere om hvordan dette kan skje konkret. (Se også artikkelen «Grensensprengende», side 20 i Power nr. 1/2009.)

Ulv som kosedyr

Også her er vi invitert til klubben vi tidligere besøkte i Moskva. Innerst i en bakgate der trikkeskinnene stikker i fullhøyde opp av et fullstendig istykkerkjørt veilegeme ligger klubbhuset deres – på ingen måte like prangende som det i Moskva, men med en hjemmebygget motorsykel med Citroën-flymotor å vise fram og en vaskeekte, levende ulv som liker å bli klappet og å sleike konene våre i ansiktet, blir dette besøket likevel ikke helt A4. I samtale kommer det fram at klubben egentlig nekter alle nye klubber å etablere seg i området, og det skinner godt igjennom at besøket hos moderklubben i Moskva har åpnet dører vi ikke visste om på forhånd, og som ellers ville vært stengt.

Samme kveld samles vi i stua hos Gennady. Samtalen går om tjenesten som MC-evangelist, og alle får dele sine tanker rundt det å gå inn i et arbeid som HR. På slutten av kvelden blir de utfordret av Rune: Er dere villige til å betale prisen – å stå når det blir motvind, kanskje favøren vi nå har sett fra de ikkekristne klubbene snur, kanskje det begynner å koste noe å holde fram evangeliet i MC-miljøet. Alle får nat-ten til å tenke igjennom dette, og til å komme med sine betraktninger når vi møtes igjen neste dag.

Tanker og hendelser i fra en sommer som aldri ble.....

Overskriften er villedende, visst ble det sommer, det opplevdes bare ikke sånn! Sommeren 2011 har vært spesiell for meg og mine. Egentlig kunne jeg skrive fire forskjellige historier om turer vi har hatt, ting som har skjedd med oss og tanker jeg har brukt mye tid på å finne ut av, men så er det nå engang slik at jeg føler det hele blir bedre når jeg drar alle historiene på en gang, de henger nemlig sammen på flere vis. Derfor får dere alt på en gang, så får dere heller ha meg tilgitt dersom det blir vanskelig å følge mine skriblerier.

P **Tekst:** Kjetil Fuhr
Foto: Anne Skaiå

Noe som jeg har brukt mye tid på dette året er ryggmerket mitt. Hvorfor er jeg en Holy Rider? Hva betyr ryggmerket for meg? Hvilken funksjon har jeg som ryggmerkefører? Disse spørsmålene kom til meg etter at jeg opplevde at gode venner valgte å henge av seg vesten, noen valgte sågar å bytte ut Holy Riders-merket med et annet merke. Jeg verken skal, kan, vil eller har rett til å dømme andre for deres valg, men disse opplevelsene har fått meg til å tenke grundig igjennom spørsmålene som jeg har stilt her ovenfor. Jeg opplevde at jeg fikk sorg, ble skuffet og faktisk litt provosert av at gode venner som hadde stått og tatt i mot sitt ryggmerke og gitt sine vitnesbyrd til oss andre, etter en tid valgte å legge vesten fra seg. Hvorfor noen velger å gjøre det vet jeg ikke og jeg behøver heller ikke å få vite det, men jeg må være ærlig å erkjenne at jeg mister tillit når jeg opplever slikt, og det synes jeg ikke om. Derfor vil jeg heller fortelle om hva ryggmerket betyr for akkurat meg, og så kan de som vil ta mine tanker til seg, eller la være!

Hvorfor er jeg en Holy Rider?

Jeg skulle aldri bli noen Holy Rider, jeg hadde ikke engang tenkt å ta imot Jesus som min Herre og Frelser, jeg klarte meg jo utmerket på egen hånd. Men så opplevde jeg altså at en kraft som var langt sterkere enn meg tok fra meg styringen av min motorsykel og kjørte meg rett inn til Holy Riders. Det høres helt vilt ut, og det var vilt! Slike ting skjer ikke, men det skjedde altså meg, den enslige rytteren med det store egoet og det harde hjertet. Jeg kunne ha opplevd det som et stort nederlag å bli fratatt kontrollen over min egen sykkel, men i stedet ble det altså til frelse for meg og til stor velsignelse for mine kjære, og spesielt min kjære Siri som hadde bedt for meg i 25 år! Hun hadde spesielt bedt Herren om å lede meg til Holy Riders da hun nok ante at skulle jeg bli frelst så måtte det kombineres med min store lidenskap, nemlig kjøretøy av alle de slag.

Da jeg endelig bøyde kne for Herren så ble det helt naturlig for meg å bli med i Holy Riders, det var jo der jeg hadde blitt sendt inn, og det var en selvfølge for meg å ta skrittet helt ut og søke om ryggmerke. Dersom Herren hadde ønsket noe annet for meg så hadde han sendt meg dit, men jeg ble altså styrt inn til Holy Riders og det er tegn godt nok for meg. At Siri på veien ble motorsyklist og fikk sitt ryggmerke sammen med meg er en velsignelse av slike dimensjoner at det har endret våre liv fullstendig. Nøyaktig hva Herren ønsket at jeg skulle gjøre med troen min og ryggmerket mitt ante jeg ingen ting om da jeg fikk merket utdelt, men jeg stolte på at Han hadde kontroll, når jeg først hadde blitt ledet til Holy Riders så var jeg sikker på at Han også hadde en plan for meg. Så jeg dro rundt på treff, kjørte sykkel og nøt livet i lag med utrolig mange gode venner i det kristne motorsykkelmiljøet. Men en ting har stått helt klart for meg hele tiden: Ryggmerket mitt vitner om en tjeneste jeg er satt til, og gir meg en tilhørighet som tydelig viser hvem jeg er på veien for. Noen vil kanskje si at ryggmerket forplikter, men jeg opplever det ikke slik, meg gir det en stor trygghet og frihet. En trygghet om at Herren er med meg på min ferd, jeg bærer korset på ryggen og Jesus i hjertet, og en frihet til å kunne være den jeg er, en tilgitt synder – elsket av Jesus for at jeg er den jeg er, og uten behov for å ikle meg andre roller, andre masker, jeg er en Holy Rider! For en herlig frihet jeg eier!

Siri og Kjetil nettopp ankommet Aust-Agdertreffet fredag 12. august 2011.
(Flere bilder s. 26-27)

Holy Riders sitt kall er å peke på Jesus for andre motorsyklister. Som ryggmerkefører er det også mitt kall. Da bruker jeg ikke masse energi til å springe rundt i alle andre sammenhenger for å følge kallet mitt. Alle mennesker er like viktig for Herren, men det er ikke det som er lagt på mitt hjerte, de har Herren lagt på andre sitt hjerte. Det er motorsyklister som er mitt kall, vanskeligere er det ikke! Etter å ha klargjort for meg selv om hva som er kallet mitt, så opplever jeg langt sterkere å få være en del av Herrens plan. Denne sommeren som vi nå har lagt bak oss har gitt meg noen opplevinger som har synliggjort min tjeneste og jeg har fått erfare at Herren kan bruke de utroligste ting for å åpne dører inn til andre menneskers hjerte.

Strømmer av omtanke og kjærlighet omgir oss

I sommer fikk Siri et klart budskap fra Herren. Han viste henne historien som står i Daniels Bok, i kapittel 3, om de 3 mennene, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego som ble kastet i en glødende ovn av Kong Nebukadnesar fordi de nektet å tilbe kongens bilde og i stedet tilba Gud. Da de ble kastet i ovnen, en ovn som var så het at de mennene som på kongens ordre kastet de 3 i ildhavet selv omkom grunnet heten, så ble Nebukadnesar forferdet fordi han så at de 3 gikk uskadet rundt inne i ovnen sammen med en fjerde mann, og denne mannen lignet en Gudesønn. Siri opplevde at hun selv ble kastet i en

ildovn, men at hun ikke var alene der, Gud var med henne hele veien. På samme tid som Siri fikk dette budskapet så ble det oppdaget kreft hos Siri, spredt til lymfene, og vi som familie ramlet fullstendig i kjelleren.

Det er i slike situasjoner vi virkelig får oppleve Guds nærhet. Vi er så velsignet som familie at vi har et enormt nettverk av venner rundt oss, både i klubb og menighet, og nå fikk vi virkelig erfare hva et slikt nettverk betyr. Jeg skrek ut et rungende hjelp, og venner kom og løftet oss opp, bar oss i bønn, la hendene på oss og velsignet oss midt i all vår frykt og fortvilelse. Et av de sterkeste spørsmålene vi sitter igjen med er hvordan har de det, de som er ufrelst og uten et slikt nettverk som det vi er velsignet med, når livet byr på slike utfordringer som er blitt oss til del denne sommeren. De må ha det helt forferdelig! Vi opplever å være velsignet, vi kjenner at våre navn legges fram for Gud i bønn, hver dag, på forskjellige språk i mange av verdens land, og vi kjenner hvordan strømmer av omtanke og kjærlighet omgir oss og gjør oss rolig og trygg – Gud har kontroll!

Og vi opplever at Gud kan bruke vår situasjon for å nå mennesker. Det er utrolig sterkt å være tilstede midt oppi dette og se at Guds kjærlighet omfatter alle. Når venner som kaller seg ufrelst kommer og forteller Siri at de legger henne fram for Gud i bønn hver dag, ja da blir denne mannen satt helt ut! Mennesker som ikke regner seg som frelst men som like fullt ber til Gud om full helbredelse for kona mi. Når tid er man frelst? Går det an å være en troende uten å vite om det? Jeg aner ikke svarene men jeg erfarer hver dag at Gud er tilstede i våre liv og bare øser av sin nåde over oss.

Seminaret - noe av det beste

Vi fikk reise på Pilegrimstreffet og EMC, syklene ble igjen hjemme denne gangen, i stedet ble det tur i bedehusbussen til Birki i lag med hele telteirene for våre venner ifra Portugal. Og vi fikk med oss hele seminaret til René, i forkant av treffet, og vi ramla fullstendig på kne da Rene ga oss av sin visdom med basis i Daniels Bok, kapittel 3, og historien om Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego. Den satt rett i sikringsboksen på både Siri og meg for å si det slik!

René talte også klokt om vårt kall og vår tjeneste. Jeg skal ikke begi meg inn på å gjengi hans ord her, men jeg fikk bekreftet at jeg ikke er ensom angående mine tanker rundt vårt kall som klubb, og betydningen av ryggmerket. Mye av det René talte om har hjulpet meg i å bli mer bevisst på min tjeneste, seminaret var kanskje noe av det beste for meg med hele oppholdet på Kvam, og det eneste jeg er litt lei meg for er at ikke mange flere hadde anledning til å være tilstede og fikk med seg det René hadde på hjertet. Ønsket mitt er at de i klubben som har preken og undervisning som sin tjeneste kan formidle Renés tanker videre i andre sam-

menhenger i klubben, for det var mye visdom som ble formidlet på seminaret.

Treffet som sådan lar jeg ligge her, det kan andre fortelle om bedre enn meg. Det som var ekstra kjekt var at Torstein, vår kjære sønn, kom til Kvam på sykkelen sin onsdagen i lag med gode venner fra Sydvest, slik at vi fikk noen flotte dager i lag i det som utgjorde sommerens ferie for oss som familie.

Sommerens desiderte høydepunkter

Etter EMC så hadde vi fortsatt ferie, og da John Gunnar Kogstad og Arne Bakke ifra avdeling Bergen ringte og opplyste at de var på vei til Sydvest sitt klubbhus med en gruppe utenlandske venner for overnatting, så kunne vi kaste oss rundt og invitere hele gjengen på kveldsmat. Vi befant oss da i Seljord for overnatting på hjemveien etter treffet. 18 stykker ifra Sydvest i en 10-manns hytte, det ble en natt å minnes, på en måte! Om morgningen ringte president Rune og opplyste at han og René ville ta seg en motorsykkeltur etter treffet og møte våre utenlandske venner, så da fikk vi benyttet alle sengeplassene hjemme også!

Mandagen var vi hjemme i 6-tiden, fikk kastet oss rundt, ryddet og handlet og kl 1930 hadde vi 17 stykker rundt kjøkkenbordet til kveldsmat med nylaget fiskesuppe, en kjempekveld. Tirsdagen reiste Rune og René til Lysefjorden og Prekestolen i lag med brorparten av våre utenlandske venner. Jeg fikk min nye venn Ray, engelsk MC-pastor med tilsvarende skrottnissegen som det jeg selv besitter, med meg rundt og vist fram alle mine skatter. Sammen hadde vi en lykkelig dag hvor vi fikk rote rundt i alt jeg eier og har av gammelt ræl, slik at vi kom lykkelig tilbake til heimen, skitne og fæle og skjont enige om at det å kaste ting – det er ikke av Herren!

Tirsdagskvelden ble en av sommerens desiderte høydepunkter! Da samlet vi 60 personer i hus og hage til grillfest, fylte opp hele gata med kjøretøy og koste oss glugg ihjel til langt ut i de små timer. Der var folk fra Norge, Danmark, Tyskland, Sveits, England, Sør-Afrika og Kenya, venner fra Salvation Riders og Njål Haugland som var hjemme på ferie ifra Tunisia. Så dette med kristne MC-venner, det når langt!

Veldig mange har takket Siri og meg for at vi er så gjestfrie og det er så klart hyggelig det, men her må jeg få bekjenne en sak. Det å åpne hjemmet vårt for alle vennene våre gir oss ekstremt mye tilbake, langt mer enn det vi selv yter, så det er Siri og jeg som skal takke. All omsorg, bønn, omtanke og vennskap som vi er blitt velsignet med gjennom Holy Riders er utrolig viktig for oss nå i den tiden vi gjennomlever. Dere aner ikke hvilken kraft dere gir oss med omsorgen deres. Uten den ville vi vært fattige og maktesløse!

forts. neste side!

HOLY RIDERS

"For vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot makter og myndigheter, mot herskere i dette verdenssystemet, mot onskapens ånd, mot åndene i himmelrommet" Ef. 6:12

Power Prayer

Bønneemner:

- * Be om nok kandidater til sentralstyret ved valget på årsmøtet 2012. Be om Guds rettledning, godt åndelig og sosialt fellesskap.
- * Be for våre ledere, sentralstyret, avdelingslederne og lokalstyrene. Be om Guds gode velsignelse, beskyttelse og visdom.
- * Be for Anne, vår redaktør i Power. Be om kreativitet, visdom, velsignelse og glede i arbeidet.
- * Be om at sentralstyret får visdom og ser klart Guds plan for Holy Riders i det kommende året.

Takkeemner:

- * Takk, Jesus, for godt fellesskap på avdelingsledermøtet!
- * Takk for at vi har redaktør for Power og at medlemsbladet vårt er i gang igjen!
- * Takk for Pilegrimstreffet / EMC rally på Kvam! Takk for at det praktiske gikk fint med mange villige hender, og det fantastiske åndelige og sosiale fellesskapet vi fikk oppleve. Takk Gud for det Han gjorde i folks liv!

ENR nummering: 957 89 474

Kenau Psaros fra Sør-Afrika frydet seg over naturen og veien til Justøy. Her bakpå med pappa, René Changuion, på broen over Blindleia.

Ane og Ola Kalheim vant hver sin hjelm. Også en stolt lillebror Jon i midten. Takk til sponsorene, GR Motor og Motorsyklisten i Kristiansand!

Arne Ramsland prøver seg her på en av trefflekene.

Deléne Changuion, Alfred Skaiå, Bernt Frustol, Carl-Erik Gjermundsen og Kjell Magne Kampenes.

«Aust-Agdertreffet ga meg noen virkelig gode opplevelser...» Kjetil Fuhr, en Holy Rider

forts. fra forrige side!

Aust-Agdertreffet på Justøy

Aust-Agdertreffet fikk vi også med oss dette året, på motorsykel til og med og det uten å bli våt til skinnet slik som jeg har opplevd utallige ganger i løpet av sommeren når jeg har vært på jobb med tjenestesykkelen. Tidligere år har jeg opplevd å bli solbrent på jobben, i sommer har jeg mer sett ut som en kjemperosin når jeg har fått vrenget av meg de våte kjøreklærne!

Aust-Agdertreffet ga meg noen virkelig gode opplevelser. Det er sterkt å få treffe og bli god venn med en mann som har en forhistorie som lovløs, en mann som i sitt tidligere liv ville sett på meg med mitt yrke som en fiende, og en som mer enn noe annet ville ønsket meg alt ondt. Og få høre han vitne om sitt liv, hans frelse, hans kamp for å løsrive seg fra fortiden, og få se hvordan Gud så radikalt har endret denne mannens liv, ja det er sterkt! Selv fikk jeg vitne om Guds inngripen i mitt liv, og sammen fikk vi prise Herren for han er god. Ingen kan som Han forandre menneskers hjertener og fylle det med kjærlighet.

Også fikk jeg lov til å vinne i lotteriet. Mange gevinster! Nå har jeg en sovepose med innvendig lengde 230 cm, så dersom jeg nå klarer å slutte med å vokse i bredden og fokuserer på lengden i stedet, så er jeg velberget hva sovepose gjelder!

En komisk episode

Jeg må også få dele en opplevelse om det å være på treff. Det er ikke meg dersom jeg ikke deler det som er galskap også. Jeg kan ikke bare være alvorlig for det gir meg ikke troverdighet for de som kjenner meg, dere vet at jeg har flere sider.

Dette var mitt tredje Aust-Agdertreff, og mitt første på Justøy. Tidligere har jeg vært langt inne i skauen nord for Grimstad. Alle jeg snakket med fortalte meg at på Aust-Agdertreffet var det telt som gjaldt, for der var det alltid godt vær. Slik at jeg har vært to ganger på Aust-Agdertreff hvor jeg har overnattet i telt, og begge gangene har jeg måtte benytte badehette for ikke å få vann i ørene når jeg skulle sove. Aldri mer telt for denne kroppen!

På Justøy har de campinghytter, små koselige hytter med to køysenger i hver hytte. Siri, Torstein og jeg fikk oss hytte, og som den gentleman jeg er så fikk selvsagt Siri den ene underkøya slik at hun skulle slippe å klatre. Etter å ha studert køysengene og vi to karene som skulle benytte de, så valgte jeg å okkupere overkøya. Når man har et avkom som bruker størrelse 48 i sko, og som må gå sidelengs gjennom døra så blir det til at man må foreta noen valg her i livet. Et slikt valg er å gå for en vaklevoren overkøya framfor å ligge i underkøya å engste seg for om køya er sterk nok til å bære

den søte lille sønnen vår trygt gjennom natta, eller om jeg risikerer å få hele sulamitten i hodet. Å sove med hjelmen på er liksom ikke min greie!

Så er det dette med alderen da. Å drikke noen flasker med cola om kvelden før en legger seg med full blære er sjeldent noe sjakktrekk. Hjemme er det greit, da er det bare å rusle ut på badet vegg i vegg med soverommet når kroppens behov gjør seg gjeldende, men i en liten campinghytte, i en ustabil overkøya, og med 200 meter ned til sanitæranlegget – da snakker vi plutselig om en utfordring! Definisjonen på en uforbederlig optimist er en middelaldrende mann som våkner i overkøya i en liten campinghytte klokken halv fire om morgningen, fordi kroppen har utviklet et behov i løpet av natta, og som kniper beina sammen i den tro at det kommer til å gå over! Etter om lag tre timers intens og søvnløs kamp så vinner kroppen, og en livsfarlig nedstigning ifra overkøya i halv våken tilstand finner sted. En kan jo ikke bare springe ut i underbuksen på en kristen campingplass tidlig en søndags morgen, så en må jo kle på seg litt må vite. Gammel loslitt kortbukse, skinnvest og kjørestøvler gjør susen! Av gårde Kåre, her snakker vi både pimmelim og pommelom!

På vei ut dørene så går også døra på nabohytta opp. Ut kommer en kjær venn, også han iført sin skinnvest - man er jo motorsyklist må

vite - grønn Adidas shorts og badeslippers. Håret til alle kanter, skulle tro et eller annet hadde laget reir oppi der om natta! Et kjapt blick på uttrykket i øynene og det tette ganglaget forteller alt, han har lagt og ruget lenge han også! Det utveksles kun noen få uartikulerte lyder på vei ned til sanitærbygget, inn på herreavdelingen og klask inn i hver vår bås. Slike sanitæranlegg er grusomt lite private greier. Tynne vegger med åpning oppe og nede slik at alle gjøremål forblir hørbart offentlige, og naboens hårete bein med lyseblå badeslippers nederst er fullt synlige ifra min posisjon. Det er krise, det er bråtom, og det handler om muskulær kontroll! Fortvilet forsøk på å frigjøre seg fra kroppens avfallsprodukter uten avgivelse av lyd, det glipper litt hos naboene, jeg har våknet såpass at jeg tar inn over meg det komiske i situasjonen. Jeg begynner å flire, mister min muskulære kontroll og avgir en hel fanfare der bak. Begge to middelaldrende mannfolk knekker sammen i hver sin bås mens kroppene oppnår full frihet og det er rake rør i alle ender. Vi ler så vi skriker mens vi gjør oss ferdig, konverserer gjennom respatexveggene og er enige om det er bra vi er alene i bygget. Så går vi ut av båsene og finner to små lyshårete pjocker som står der med hver sin tannkost og kikker storøyd på oss to voksne menn med hvite hårete bein, stygge kortbukser, håret i alle retninger, hårete mager med skinnvest som

dekker det grøvste og Holy Riders-korset over hele ryggen. Guttene er ikke i vår flokk, de tilhører de fastboende som har campingvogna si på Justøy året rundt. Lurer på om de noen gang blir motorsyklister?

Raskt tilbake til hytta, av med vest og kjørestøvler, nye akrobatiske krumspring for å entre den elendige køya og ned i posen for om mulig å gjenvinne varmen og ta igjen noe av det forsømte. Jada, MC-treff er livet dere!!!

Grip dagen!

Innledningsvis så skrev jeg at dette kom til å bli en samling av tanker og hendelser. Jeg vil gjerne avslutte med å fortelle at vi har det bra. Veldig bra faktisk! Vi har lært oss noen saker, ikke utsett til i morgen det du ønsker å gjøre i dag, grip dagen og gled deg over alle de tingene som teller, venner, kjærlighet, små stunder av lykke, samvær og omsorg. Saker og ting som vi før kunne bruke energi på å irritere oss over mister betydning. Er det så farlig om det ikke er ryddig over alt, er det ikke det å se det store i det små som gjelder. Når solen skinner er det herlig å slippe det en holder på med, få på seg MC-klærne og komme seg ut på veien med sykelen, vise korset, synliggjøre hvem en tror på – Han som holder sin hånd over oss og er med oss over alt, også inn i den brennende ovnen!

Lars Thorsland fra Åseral. Sønnen Jan Sigvald kom til treffet på mammas sykkel, en Yamaha XJ600N.

Christian Øydna fra Byremo kjører Husqvarna SM125cc.

Det mangler ikke på velkomstkommité ved ankomst treffet.

Harald Vatne var med og rigget til mangé gøyale treffleker.

Ane sendte sms til Rebekka Andersen (midten) om Aust-Agdertreffet, dermed kom hele familien Andersen! Rebekka kjørte en Honda Varadeo 125cc, med pappa bak og håper å få lappen i juni 2012.

Stemningen var god blant de ca 230 treffdeltakerne på Justøy. Arrangøravdelingene Aust-Agder og Sørlandet takker for alle som kom og ønsker velkommen igjen til gamle og nye i august 2012!